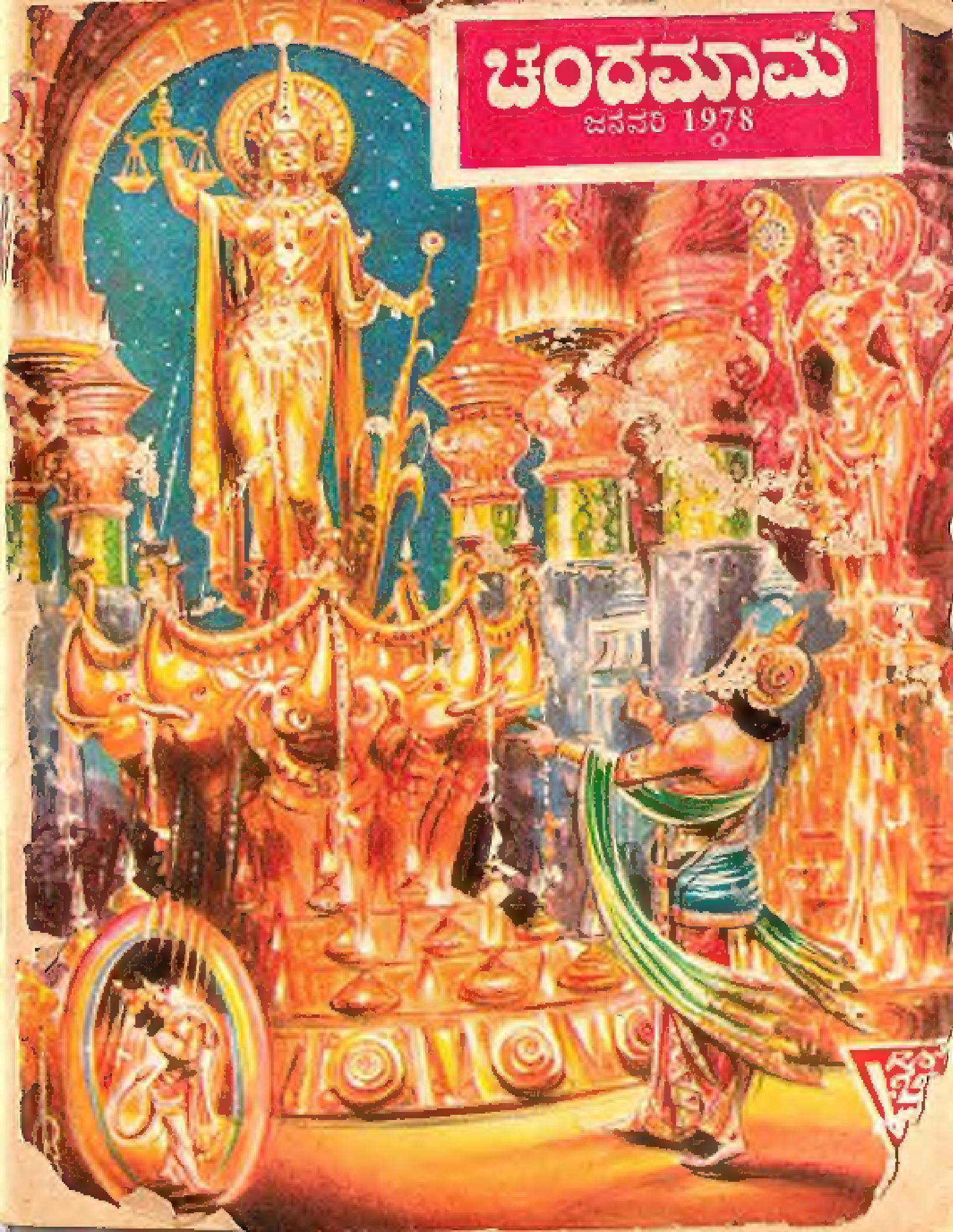

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಜನವರಿ 1978

ಕಲಾ

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರದ್ಡಿ

ಪಾಂಡವರು ವನವಾಸಫಲಿಸಿದೊಡ್ಡದಾಗಿ ದುರ್ಯೋಧನನನ್ನು ಗಂಧರ್ವರ ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭೀಮನೂ ಅರ್ಜುನನೂ "ನಮ್ಮಿಂದಾಗಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಗಂಧರ್ವರೇ ಮಾಡಿ ತೀರಿಸುತ್ತಾರೆ" ಎನ್ನಲು, ಧರ್ಮರಾಜನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೆ, "ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಶತ್ರುತ್ವದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೌರವರು ನೂರು ಜನರು, ನಾವು ಐವರು ಎಂದಿರಬೇಕು. ಹೊರಗಿನ ಶತ್ರುಬಿಂಡಾಗ, ನಾವು ನೂರೈದು ಮಂದಿಗಳಾಗಿರಬೇಕು." ("ವಯಂ ಪಂಚಾಧಿಕಂ ಶತಂ") ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ, ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳಿಗೂ, ಸಮಾಜಗಳಿಗೂ, ದೇಶಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸು ವಂತಹುದು. ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ "ಬರಿಷ್ಠ ಶತ್ರು" ಎಂಬ ಕಥೆ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುದಾದರೂ ಆ ಮಾಹಾ ನೀತಿ ಯನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕಪಡಿಸುವಂತಿದೆ.

ಸಂಪುಟ : ೬೦

ಜನವರಿ '೭೮

ಸಂಚಿಕೆ : ೧

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಅಮರವಾಣಿ

ಭೂಯೋ ವಿನಯಮಾಸ್ಥಾಯ
ಭವ ನಿತ್ಯಂ ಜಿತೇಂದ್ರಿಯಃ
ಕಾಮಕ್ರೋಧ ಸಮುತ್ಥಾನಿ
ತ್ಯಜೇಥಾ ವ್ಯಸನಾನಿ ಚ

೧.

ನೀನು ವಿನಯದಿಂದ, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನಾಗಿದ್ದು, ಕಾಮಕ್ರೋಧಾದಿಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ವ್ಯಸನಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸು.

ಪರೋಕ್ಷಯಾ ವರ್ತಮಾನೋ
ವೃತ್ತಾ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಯಾ ತಥಾ
ಅಮಾತ್ಯ ಪ್ರಭೃತೀಸ್ಸರ್ವಾಃ
ಪ್ರಕೃತಿಶ್ಚಾನು ರಂಜಯ

-೨-

ನೀನು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡುತ್ತ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂತೋಷಪಡಿಸು.

ತುಷ್ಠಾನುರಕ್ತ ಪ್ರಕೃತಿ
ರ್ಯಃ ಸಾಲಯತಿ ಮೇದಿನಯ್
ತಸ್ಯ ನಂದಂತಿ ಮಿತ್ರಾಣಿ
ಲಬ್ಧ್ವಾಮೃತಮಿವಾಮರಾ

೩.

ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿ ಭೂವಾಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಮೃತ ದೂರಕದ ದೇವತೆಗಳಂತೆ ಮಿತ್ರರು ಸಂತೋಷಿಸುವರು.

ಕೌಶ್ಯಾಲಿಕೆಯ

೫೪

ಹಾವಿನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ರಕ್ತಾಕ್ಷಿ, “ನಾವು ಈ ಕಾಗೆಯನ್ನು ಕೊಂದು ಅಲದ ಮರದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಿರ್ಭಯ ವಾಗಿ ಜೀವಿಸೋಣ” ಎಂದಿತು.

ಅರಿಮರ್ದನವು ಕ್ರೂರಾಕ್ಷಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವೇನೆಂದು ಕೇಳಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರೂರಾಕ್ಷಿ, “ನಾನು ರಕ್ತಾಕ್ಷಿಯ ಸಲಹೆಯೊಂದಿಗೆ ಏಕೀಭವಿಸಲಾರೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಶರಣು ಬುದ ಈ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಕಾಗೆ ಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲ. ಮಹಾವಾಪ ಕೂಡಾ, ಶಿಬಿಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ ? ಕಪೋತ ದಂಪತಿಗಳ ಕಥೆ ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ ?” ಎಂದಿತು.

“ಅದೇನು ಕಥೆಗಳು ?” ಎಂದು ಅರಿಮರ್ದನವು ಕೇಳಲು, ಕ್ರೂರಾಕ್ಷಿ ಆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿತು. ಮೊದಲು ಶಿಬಿಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಥೆ ಹೇಗೆಂದರೆ,

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಿಬಿಚಕ್ರವರ್ತಿ ಎಂಬವನು ಭಾರತ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜರನ್ನೂ ತನ್ನ ಸಾಮಂತ ರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಪ್ಪಾದರೂ ಶಿಬಿ ದಯಾಸ್ವರೂಪನಾಗಿದ್ದನು. ಮಹಾ ದಾತನಾದ

ಅವನ ದಾತೃತ್ವದ ಪ್ರಾತಿ ಸ್ವರ್ಗದ ವರೆಗೂ ವ್ಯಾಪಿತು. ಆಗ ಇಂದ್ರನು ಏನಂದುಕೊಂಡನೆಂದರೆ, “ಶಿಬಿಯಂತಹ ದಾತ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಅವಾರ ದಾನರರ್ಮ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅವನ ಉದ್ದೇಶ ವೇನಿರುವುದು ? ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಅಥವಾ ಅವನಿಗೆ ಅಸಹಾಯಕರ ಮೇಲೆ ನಿಜವಾದ ದಯೆ ಇದೆಯೇ ? ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಲೇಬೇಕು.”

ಈ ಅನುಮಾನಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇಂದ್ರನು ಯಮನನ್ನು ಕರೆದು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಒಂದು ಪಥಕವನ್ನು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು.

ಒಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಶಿಬಿ ಕಾಲಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಸಭಾಭವನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಕೊಂಡನು. ಆಗ ಇಂದ್ರನು ಪಾರಿವಾಲದ ರೂಪ ಧರಿಸಿ ರಾಜೋದ್ಧಾನದ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ ಹಾರುತ್ತಾ ಬಂದು, ಸಭಾಭವನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಯಮನು ಹದ್ದಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆ ಪಾರಿವಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಆಯಾಸದಿಂದಲೂ ಭಯದಿಂದಲೂ ಬೆದರಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೂ ತಪ್ಪಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಆ ಪಾರಿವಾಳ ಶಿಬಿಯ ವಾದದ ಹತ್ತಿರ ಬಿದ್ದು, "ರಾಜಾ, ನಾನು ನಿನಗೆ ತರಣು ಒಂದೆ. ರಕ್ಷಿಸು ರಕ್ಷಿಸು! ನನ್ನನ್ನು ಹದ್ದಿನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕಾಪಾಡು," ಎಂದಿತು ದೀನ ಧನಿಯಿಂದ

ಆರು ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಹಠು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬೀಳು. "ರಾಜಾ, ಪಾರಿವಾಳವನ್ನು ಬಿಡು. ಹಸಿವೆಯಿಂದಿರುವ ನನ್ನ ಆಹಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡು" ಎಂದಿತು.

"ಪ್ರಭೂ! ಕರಣಾಗತನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು! ರಕ್ಷಿಸು!" ಎಂದು ಆತ್ಮನಾದ ಮಾಡಿತು ಪಾರಿವಾಳ.

"ರಾಜಾ, ಎಂತಹ ದುರ್ಭಾಗ್ಯದವನೋ. ದೀನನೋ, ದಲಿತನೋ ಎನು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡುವ ವಸ್ತು ನೀನೊಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪಾರಿವಾಳವು ನನ್ನ ನ್ಯಾಯವಾದ ಆಹಾರವಾಗಿದೆ. ನಾನೂ ತುಂಬಾ

ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಬಳಲಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು" ಎಂದಿತು ಹಠು.

"ಕರಣಾಗತನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದುದು ನರವು ಧರ್ಮ. ನನ್ನ ಪಾಕಶಾಲೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾಂಸ ತರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಪಾರಿವಾಳವನ್ನು ಬಿಡು" ಎಂದ ಶಿಬಿ.

"ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಕೊಂದ ಮಾಂಸವನ್ನು ನಾವು ಮುಟ್ಟುವವರಲ್ಲ. ಬಿಸಿರ್ದು ಓಡುವ ಸಜೀವವಾದ ಮಾಂಸವನ್ನೇ ತಿನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಈ ಪಾರಿವಾಳಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಅದರಷ್ಟು ಭಾರದ ನಿನ್ನ ಮಾಂಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಸರಿ. ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಬೇರೆ ಮಾತಿಲ್ಲ." ಎಂದಿತು ಹಠು.

"ಸರಿ. ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನ ಮಾಂಸ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಶಿಬಿ, ತನ್ನ ಕೋಶಾಗಾರದಿಂದ ತಕ್ಕದಿಯನ್ನು ತರಲು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಜರೂ ಪುರುಷನರೂ ಅಕ್ಷೇಪವೇನೂ ಕೊರಳಿತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. "ಈ ಹಠು ತಪ್ಪನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಲು ಒಂದ ಯಾವನೋ ರಾಕ್ಷಸ" ಎಂದರು.

ಶಿಬಿ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಸೇವಕರು ತಕ್ಕಡಿ ತಂದು ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿಟ್ಟರು. ಶಿಬಿ ಪಾರಿವಾಳವನ್ನು ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಕತ್ತಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಕೊಡೆಯ ಮಾಂಸವನ್ನು ಕೊಯ್ದು ತೆಗೆದು ಎರಡನೇ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದನು. ಪಾರಿವಾಳದ ಭಾರವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಿತು. ಶಿಬಿ ತನ್ನ ಕರೀರದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಮಾಂಸ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದರೂ ಪಾರಿವಾಳದ ಭಾರಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೆ ಶಿಬಿ ತಾನೇ ತಕ್ಕಡಿಯ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ತಾನೇ ತೊಳೆ ಸರಿಯಾಯಿತು. ಈ ಅಪೂರ್ವ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ದೇವರುಂಜುಭಿಗಳು ಮೊಳಗಿ

ದಾವು. ಆಕಾಶದಿಂದ ಪುಷ್ಪವೃಷ್ಟಿ ಸುರಿಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಂದಲೂ ಅಶರೀರ ವಾಕ್ಯಗಳು "ಫಲೇ! ಫಲೇ!" ಎಂದು ಮೊಳಗಿದಾವು.

ಇಂದ್ರನೂ ಯಮನೂ ತಮ್ಮ ಸಿಹ ರೂಪದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಸ್ತರಾಗಿ, "ಶಾಪಾ! ಹುಚ್ಚೆವೆವು, ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ನಿನಗಿರುವ ಗಾಢ ಪ್ರೇಮದ ಆಳತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದವು. ನೀನೊಬ್ಬನೇ ಸತ್ಯವೆಂದರೇನೆಂದು ವಿರದವನು. ನಿನ್ನ ಶರೀರವು ಎಂದಿನಂತಾಗಲಿ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದ್ವೈತರಾದರು.

ಪಾರಿವಾಳ ದಂಪತಿಗಳ ಆತ್ಮಾರ್ಪಣೆಯ ಕಥೆ: ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬೇಡಸಿದ್ದ. ಉರುಳಿನ ಹಗ್ಗ ವನ್ನೆಸೆದು ಮೃಗಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಅವನು ಬಲುಜಾಣ. ಒಂದುಸಾರಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಗಾಳಿ ಮಳೆ ಬಂದಿತು. ಆ ಬೇಡನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಒದ್ದೆ ಮುರ್ದೆಯಾಗಿ, ಒಂದು ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತ ನಿಂತ. ಮಳೆ ನಿಂತರೂ ಅವನ ಚಲ ನಡುಕ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ.

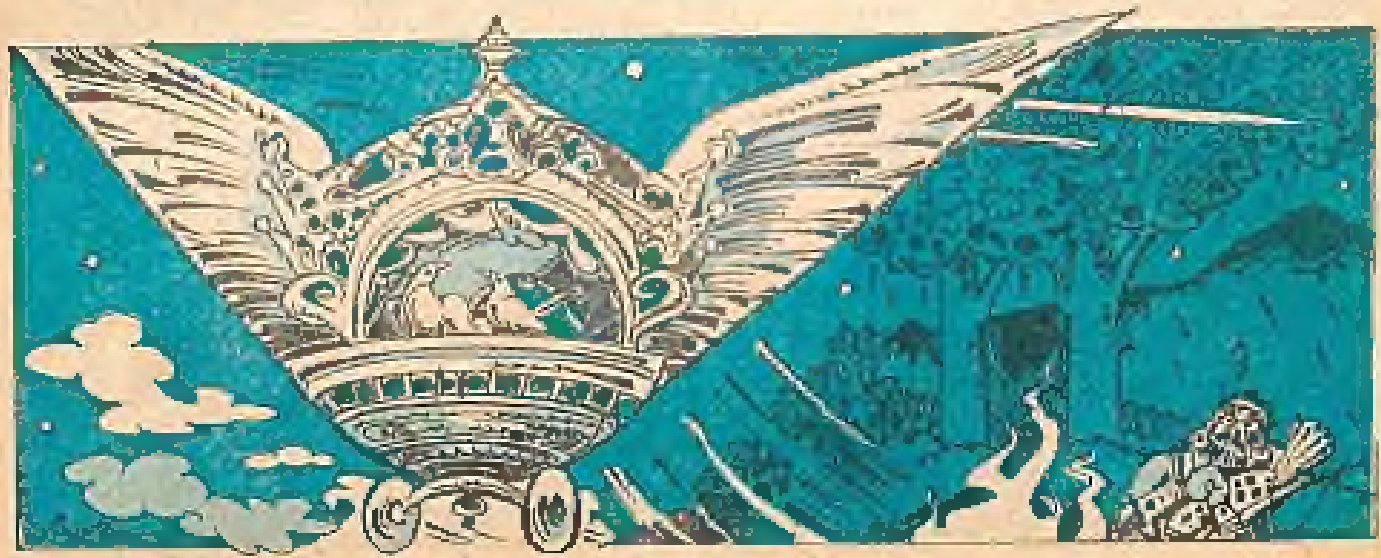
ಆ ಮರದ ಮೇಲೆ ಪಾರಿವಾಳ ದಂಪತಿಗಳ ಒಂದು ಜತೆ ಇದ್ದಿತು. ಹೆಣ್ಣು ಪಾರಿವಾಳ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿತ್ತು. ಗಂಡು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಆತುರದಿಂದ ಇದಿರು ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಪಾರಿವಾಳ ಬಂದು, ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿರುವ

ಬೇಡನ ಶೋಚನೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಕರಗಿತು. ಬೇಡನು ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ "ನೀವಾದರೂ ನನ್ನ ಹಸಿವೆಗೂ ಚಳಿಗೂ ವಿನಾಶರೂ ಮಾಡಲಾರಿರಾ?" ಎಂದ.

ಗಂಡು ಪಾರಿವಾಳ ಗೂಡಿನೊಳಗಿನ ಒಣ ಪುರುಳಿಗಳನ್ನೂ ತರಗೆರೆಗಳನ್ನೂ ಬೇಡನ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ರಾಶಿ ಹಾಕಿ ಬಂತಿ ಹಚ್ಚಿ, ಅವನ ಚಲೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿತು. "ಹಸಿದಿನಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಾ" ಎಂದು ಬೇಡ ಗೊಣಗಿದ. "ನನ್ನನ್ನೇ ತಿನ್ನು" ಎಂದು ಗಂಡು ಪಾರಿವಾಳ ಆ ಉರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಸುಟ್ಟು ಬೇಯತೊಡಗಿತು.

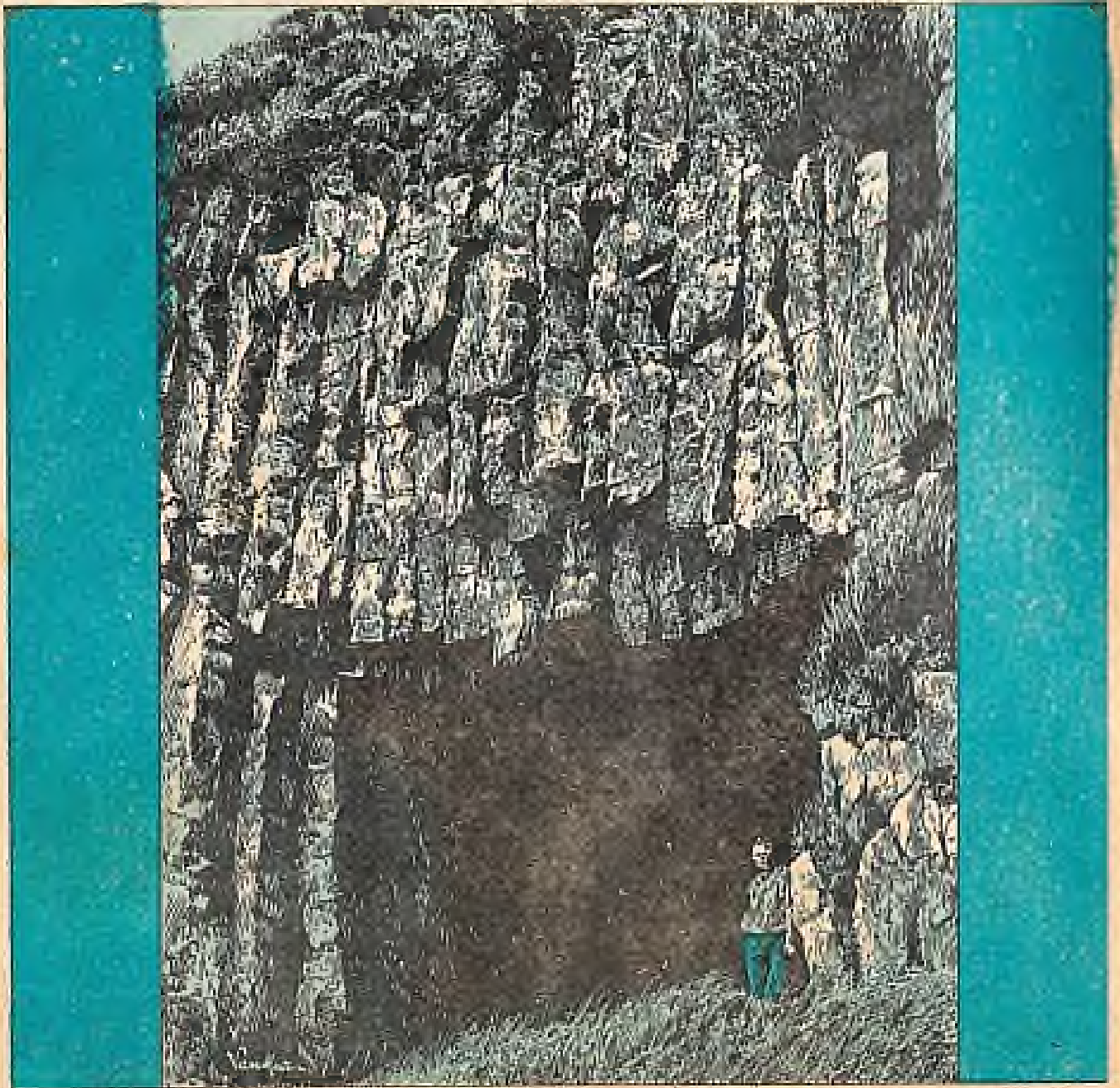
"ಗಂಡ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾನೊಬ್ಬಳು ಬದುಕಿ ಏನು ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೆಣ್ಣು ಪಾರಿವಾಳ ಕೂಡಾ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತಿತು. ಆಗ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ರಥವು ಬಂದು ಆ ಪಾರಿವಾಳಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಏರಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು.

ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ ಬೇಡನು ತನ್ನ ಕ್ರೂರ ಬೇವನಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಪಾರಿವಾಳಗಳನ್ನು ತಿನ್ನದೆ, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಭಾರೀ ಕಾಡುಗಿಡ್ಡನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ತಾನೂ ಸುಟ್ಟುಹೋದನು.

೧೯೨. ಸಮುದ್ರ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಗುಹೆ

ಈ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಗುಹೆ ಅಲ್ಬಾಫಿಯನ್ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿಯ ಟನಗಾ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿದೆ. ಯಾವುದೋ ಕೃತಯುಗದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಪರ್ವತವು ಸಿದ್ಧಿ ೭೦ ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ದಪ್ಪಕ್ಕೆ ಶಿಲಾದ್ರವವು ನಿಂತು, ಅದು ತಣ್ಣಗಾಗಿ ಸಂಕೋಚಗೊಳ್ಳುವಾಗ, ಅದರಲ್ಲಿ ಪರೇಗಳು ಏರ್ಪಟ್ಟು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ ಸಮುದ್ರದ ಹೊಡೆತದಿಂದ ಈ ಗುಹೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಇದರ ಆಳ ೭೫ ಅಡಿಗಳು.

ಪ್ರವೀಣಮುಕ್ತಿ

ಹುಡುಗ ಪ್ರತಿ ರೂಪವೇ ತಾನಾಗಿ ಹೋದ ರಾಜಾ
ಪ್ರವೀಣಮುನು ಮುಕ್ತಿ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ.
ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕವವನ್ನು ಕಿಳಗಿಳಿಸಿ
ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ
ನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಕವವೊಳ
ಗಿನ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎರೈ
ಮಹಾರಾಜನೇ, ನೀನಿಗೆ ಬೇವಿತದ ಮೇಲೆ ವಿರಕ್ತಿ
ಹುಟ್ಟಿದುದರಿಂದಲೇ ಹೀಗೆ ಪ್ರಮದವದೆಯೇನೋ
ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ವಿರಕ್ತಿ ಉಂಟಾದವನಿಗೆ
ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮರಣ ಕೂಡಾ
ಜಾರದ ಹೋಗಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೇಶನವಾಗಿ
ನೀನಿಗೆ ಗೋಪಾಲಕನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ
ಪ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕಥೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು
ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ತೊಡಗಿತು:

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಂತೀಪುರದಲ್ಲಿ ಗೋಪಾ
ಲಕನೇಬ ಅಗರ್ಭದಂದ್ರನಿದ್ದನು. ಅವನು ಪ್ರತಿ
ದಿನಾ ಭಿಕ್ಷೆ ಎತ್ತಿಯೇ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.
ಅವನ ಜಾತಕ ಎಷ್ಟು ಕುಪ್ಪಿದಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಅವನಿಗೆ
ಒಂದು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅನ್ನ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಮೂರು ಹೊತ್ತು

ಬೈತ್ರಾಳಕಥೆಗಳೇ?

ಉಪವಾಸವಿರಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ರಾಮಾನಂದನೊಬ್ಬ ಫನಚ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಾಶಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ ಮಹಂತೀಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆ ಊರಿ ನೆಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಕೂರಿತು ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಚ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲರೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಗೋವಾಲಕನಿಗೂ ಆಶೆಯಾಯಿತು. ಅವನು ಕೂಡಾ ರಾಮಾನಂದನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ದಾರಿದ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕೆ ನಿವಾರಣ ವೇನೆಂದೂ ಕೇಳಿದನು.

"ಅಪ್ಪಾ, ನೀನು ಕೊಟ್ಟು ಹುಟ್ಟಿದವನಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ತಿರುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇದ್ದೇನೂ ಮಾಡಬಹುದಿಲ್ಲ. ಕೆವ್ವ

ದನ್ನು ತಾಳಿಕೊಂಡಿರಪ್ಪ," ಎಂದನು ರಾಮಾನಂದ. "ಹೋಗಲಿ, ಕೊನೇವಕ್ಷ ನನಗೆ ಸಾವು ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವಿರಾ? ಈ ಲೋಕದಿಂದ ಬೇಗ ಮುಕ್ತಿಯಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು," ಎಂದ ಗೋವಾಲಕ.

ರಾಮಾನಂದನು ಮುಕ್ತಿವ್ವ ಅವನ ದೋಷ ನೋಡಿ, "ನೋಡಪ್ಪಾ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ವಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ರಾಮಯ್ಯ, ಶೆಟ್ಟಿ, ಭೀಮಯ್ಯ, ಶೆಟ್ಟಿ, ಸೋಮಯ್ಯ, ಶೆಟ್ಟಿ ಎಂಬ ಮೂವರು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ನಿನಗೆ ಒಂದೊಂದು ಜಿನ್ನದ ಮೊಹರು ಋಣಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಬಾಕಿಯನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ನೀನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ನಿನಗೆ ಮರಣ ಬರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ರಾಮಾನಂದ.

ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ಗೋವಾಲಕನು ಸಂತೋಷ ದಿಂದ ರಾಮಾನಂದನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಪಡೆದು ಕೊಡಲೇ ವಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಚ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ಹೇಳಿದ

ಮೂವರು ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ತನಗೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ ಕೈನೀಡಿದನು. ಆ ಮೂವರು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೂ ಮರು ಮಾತಾಡದೆ ಒಂದೊಂದು ಬಂಗಾರದ ಮೊಹರಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ನೀಡಿದರು.

ಗೋಪಾಲಕನು ಆ ಮೂರು ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳಿಂದ ಬಡಬನಿಗೆ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡುತ್ತ, "ಆಹಾ! ಈ ದಿನದಿಂದ ನನಗೆ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾದೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಇನ್ನು ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಾದರೂ ನನಗೆ ಸಾವು ಬರಬಹುದು. ಸತ್ತುಹೋದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕಳೆಬರವು ಯಾವ ವನಮೃಗಗಳಿಗೋ ಅಪಾರವಾಗುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು" ಎಂದುಕೊಂಡು, ಆ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಂಚರಿಸತೊಡಗಿದನು. ಬೇಗನೇ ಸಾವು ಬರಬೇಕೆಂದು ಏನನ್ನೂ ತಿನ್ನದೆ, ಬರುಬರುತ್ತಾ ಬಲಹೀನನಾದನು.

ಎರಡು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ಗೋಪಾಲಕನು ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಸಂಕಟಪಡತೊಡಗಿದನು. ಯಾವ

ಹುಲಿಯೋ ಸಿಂಹವೋ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ತಿನ್ನಲು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನ ಮಾತು ಏತಕ್ಕೆ ನಿಜವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತ, ತಿರುಗುತ್ತ, ನಿಶ್ರಾಣದಿಂದ ಆಲುತ್ತ, ಮಾಲುತ್ತು ಕಡೆಗೆ ಕಾಲಾಕಾರಿ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಒಣಬಾವಿಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟ.

"ಆಹಾ! ನನಗಾಗಿ ದೇವರು ಬಾವಿ ಕೊಡಾ ಕೊಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನು ಸಾವು ಬರುವುದೇ ಬಾಕಿ!" ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಿದ್ದ ನೋವನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಅವನು ಅತ್ತಿತ್ತು ತಲೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಏನೋ ಹೊಳೆಯಿತು. ಗೋಪಾಲಕನು ಅವನ್ನು ತಡೆದು ಅದು ಬಂಗಾರದ ಗಟ್ಟಿಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಬಾವಿಯ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಸುರಂಗವಿದ್ದಿತು. ಅದರೊಳಗೆ ಅಪಾರವೆನಿಸುವಷ್ಟು ಬಂಗಾರದ ರಾಶಿ! ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡುವ ಆಶೆಯೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬದುಕುವ ಬಯಕೆಯೂ ಉಂಟಾಗಿ, ಬಾವಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗುವ

ಸಾಹಸವೂ ಬಂತು. ಅದ್ವೈತ್ಯರೇ ಒದಲಾಯಿತು. ಗೋವಾಲಕನು ಆ ಬುಗಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಮೂರಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಒಂದು ಕುಣಿವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವು ಪಾಂಡುನ ದೇವರೇ ಆಗಿ ದಿನಗಲಿಯು ತೋರಿಸಿದನು. ಆರ್ಭಕದಿಂದಲೂ ಗೋವಾಲಕನಿಗೆ ಅಪ್ಪಾಯಿತು. ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಂತು ಯಾರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನೇ ಮೇಲೆ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಗೋವಾಲಕನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಒಡಲ ಕಾಲ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಎಷ್ಟೇ ಪಶ್ಚಿಮವಿದ್ದರೂ ಒಡಲದೊಳಗೆ ತಾನೂ ಒಬ್ಬನಾಗಿಯೇ ಬದುಕಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆಡಲಾರದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಒಡಲ ಕಾಲ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಹಾಯನಾಗಲಿಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜನೇ, ಗೋವಾಲಕನು ಆದೇಶ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಸಾಯುವ ಬದುಕಿದ್ದನು? ರಾಮಾನಂದನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ಆರ್ಭಕವೇ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ" ಅಥವಾ ದಾರುಣದ ಗೋವಾಲಕನಿಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ವಿಷಯವಾದುದು ಎಂದೇ ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡಿದರೂ ಒಡಲ? ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ರಾಮಾನಂದನು ತಿಳಿಸಿದ ಕಥೆಯು

ಹೇಳಿದಂತೆ, "ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡಲು ಬಿಡುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಂದನು: "ರಾಮಾನಂದನು ಆರ್ಭಕವೇ ಮೇಲೆ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಹೇಳಿದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಸುಳ್ಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ, ಗೋವಾಲಕನು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಂದ ಪಡೆದ ಕೊಂಡ ವಾಡ್ಯಗಳನ್ನು ಹೂಡಿ, ಆ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ದನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ದಾನಧರ್ಮ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಹಂಚಿದನು. ಆ ಮೂಲಕ ಬುಗಾರದ ಮೊಹವಾಗಿದ್ದು ತಾನೇ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖವರಿಸಿದ್ದರ ಅವನಿಗೆ ಮರಣ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ರೂಪದ ಒಬ್ಬ ಅವನನ್ನು ಹೂಡ ಮಾಡಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಸತ್ಯವೋದರ ತನ್ನ ಕರೀರವು ಒಬ್ಬನೇ ಒಂದಿಬ್ಬನಾದವನಿಗೆ, ಒಬ್ಬನೇ ಇರುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾದರೂ ಅಪಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ವಿಧವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಒಬ್ಬನೇ ದೊರಕಿತು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಅವನು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಸುಖವನ್ನು ಅಪಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು."

ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿಗೆ ವಿನೋದಭಂಗವಾಗುತ್ತಲೇ ಬೇಕಾದವು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಮಾಡುವಾಗಿ ಹೋಗಿ, ಮತ್ತೆ ಮರಣ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡತೊಡಗಿತು.

ಬಲಿಷ್ಠತೆ

ಹಿರಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಂಪುರದ ಕಾಡಮ್ಮನೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರು. ದೊಡ್ಡ ಗಯ್ಯಾಳ ಹೆಂಗಸು. ಅವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾರದೋ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಬೈದುಕೊಂಡಿರುವಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಮಾತುವುದೂ ಮಾತುತುವುದೂ ತಪ್ಪೇ, ತನ್ನದು ಮಾತ್ರವೇ ಸರಿ ಎಂಬ ಭಾವ ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಹೋಗಿತ್ತು, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಅಷ್ಟೇ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಮಗ ವೀರಯ್ಯನ ಮೇಲೆ ಬಾತ್ಯ ತುಂಬ ಇಷ್ಟ. ಅಕ್ಕರೆ. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಮುದ್ದುಮಾಡಿ ಬೆಳೆದಳು. ಅವನಿಗಾಗಿ ಮದುವೆಯ ವ್ರಾಯವೂ ಬಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ ತಾಯಿ ಮೊಸರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು ಹುಡುಕುವ ಜಗಳಗುಲಿಯೊಂದು ಪ್ರಾಜ್ಞಳಾದುದರಿಂದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

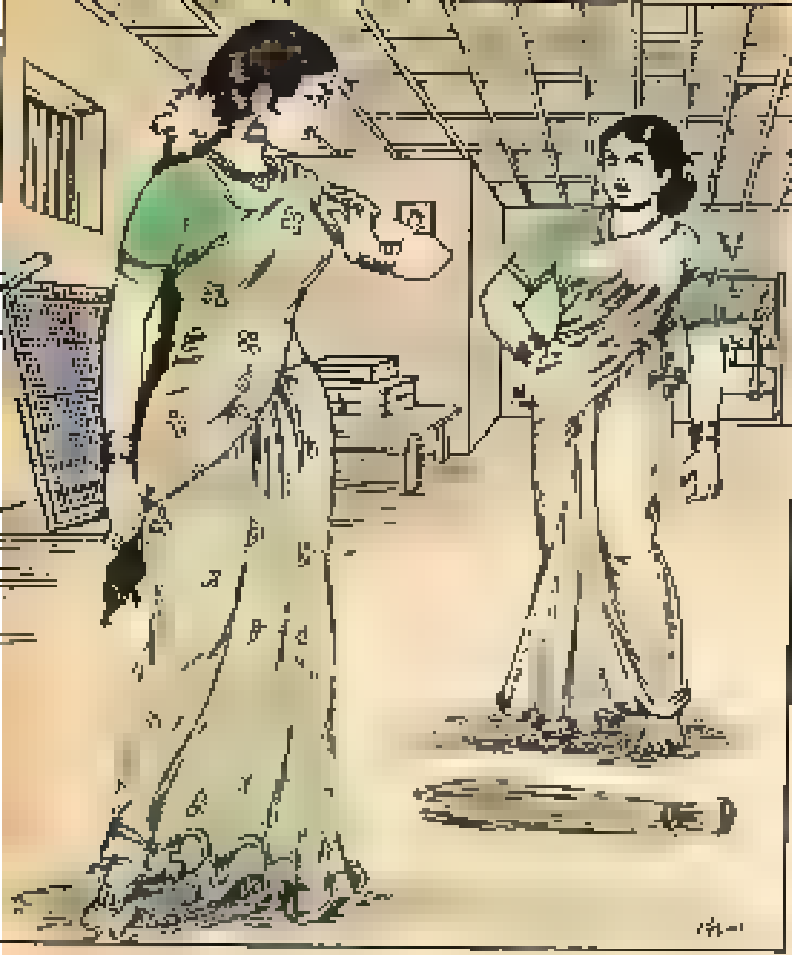
ಒಂದು ಸಾರಿ ವೀರಯ್ಯ ಏನೋ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದೊಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ. ಆ ಊರಿನ ಕೆರೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾದೊಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅಗಲೇ ಅವನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಮಂಕು ಕವಿದಂತಾಗಿ ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಅವಳ ಮನೆಯ

ವರಗೂ ಹೋದನು. ಆ ಹುಡುಗಿಗೂ ಅವನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟವಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು.

ಅವಳ ಹೆಸರು ಇಂದಿರೆ ಎಂದೂ ವೀರಯ್ಯನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಅವಳ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರ ಮಗಳನ್ನು ತನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವ ಅಶೆಯಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳ ತಂದೆ ತಾಯಂದಿರು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಏನೋ ಗುಣಗುಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆಮೇಲೆ ಅವಳ ತಂದೆ ವೀರಯ್ಯನೊಂದಿಗೆ, "ನೋಡವ್ವಾ, ಇರುವ ಸಂಗತಿ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿ ಬಿಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಮ್ಮ ಮಗಳು ಹುಂಬಾ ಗಯ್ಯಾಳ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಜಗಳ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ ಅದಕ್ಕೇ ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಸಂಬಂಧ ಬಾರದೆ ಮದುವೆಯಾಗದಿದ್ದಾಳೆ. ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತೆಂದು ಆಮೇಲೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡಬಾರದು. ಇನ್ನು ನೀನು ಗಿವ್ವಿಕ್ಕರೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬಹುದು" ಎಂದನು.

ವೀರಯ್ಯ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಸಮಾಚಾರ ಹೇಳಿದನು. ಹಾಗಾದರೆ ಮತ್ತೇನು? ಅಂಥಾ ಅತ್ತೆಯ ಮೂಲಕವಾಗಿಯಾದರೂ ತಮ್ಮ ಮಗಳ

ಬುದ್ಧಿ ಬದಲಾಗಬಹುದೆಂಬ ಅರಿಯೆಂಬ, ಅವನಿಗೆ ಇಂದಿರೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದಿಟ್ಟರು. ವೀರಯ್ಯನು ತಾಯಿಗೆ ತನ್ನ ಮದುವೆಯ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸುವ ಗೋಚರಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆಗೆ ಪಂಡಿತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ವೀರಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ, ರಾಜಮ್ಮ ಮೊದಲು ಚಿಕ್ಕಸಲಾದರೂ, ಕಡೆಗೆ ಅಂತೂ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಹುಡುಗಿ ಕೊಟ್ಟರಲ್ಲವೆ ? ಎಂದು ಕೊಂಡು ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟಳು. ಹುಡುಗಿಯೂ ಕಣ್ಣು ಮೂಗಿನಿಂದ ಚುದಾಗಿಲ್ಲಾಳೆ ! ಅಂತೆಯೇ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ವರೆಗೂ ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆಯರೊಳಗೆ ಯಾವ ತಕರಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಮಗನಿಗೂ ಸೊಸೆಗೂ ಯಾವುದೂಂದು ಕೊರತೆಯೂ ಬಾರದಂತೆ ತಾಳೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಡೆಗೆ ಸೊಸೆ ಸುಖ ಪಡುವಳೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವಳಿಗೆ ಒಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದೇ ಸೊಸೆಗೂ ಕೆಲಸ

ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು, ಹೀಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಿತು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅತ್ತೆಗೆ ಹೊಸ ಸೊಸೆಯ ಮೇಲೆ ನೋಟ ತಗ್ಗಿ, ಅವಳು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಹುಡುಕಿ ಹೇಳುತ್ತ, ನಿಂದಿಸಲು ತೊಡಗಿದಳು. ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಸೊಸೆಯೊ ಬಿಟ್ಟು ಕೂಡದೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಲು ತೊಡಗಿದಳು ಅದು ಜಗಳದ ರೂಪ ತಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ವೀರಯ್ಯ ಹೊಲದ ಕಡೆಯಿಂದ ಬರುವಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆಯ ಮೇಲೆಯೂ, ಸೊಸೆ ಅತ್ತೆಯ ಮೇಲೆಯೂ ಹತ್ತಾಗಿ ನೂರಾಗಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ದೂರಿದರು. ಅವನು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಬೈದನು. ಆಗ ಇಬ್ಬರೂ ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ಜಗಳಕ್ಕೇರಿ ಬಂದರು ಹೆಂಡತಿ ನಿನ್ನಗೆ ಬೆಲ್ಲವಾದಳೆಂದು ತಾಯಿ ಅಕ್ಷೇಪಿಸಿದಳು. ತಾಯಿಯ ಸೆರೆಗೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ತಿರುಗುವವನು ಏಕೆ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಿತ್ತು ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಇಂದಿರೆ.

ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ವೀರಯ್ಯನಿಗೆ ಮನೆಯೊಂದು ನರಕದಂತಾಯಿತು. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಅವನು ಮೃದು ಮನಸ್ಸು, ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಜಿಬ್ಬಿಯಾಗಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ, ಅವನು ಇಬ್ಬರ ಮಾತನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ ದೂರದೂರವೇ ಇರಲು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು ಹೀಗೆ ಅವನು ಒಡಿದಿಟ್ಟ ಕಲ್ಲಾಗಿರುವುದಕ್ಕೂ ಇಬ್ಬರಿಂದಲೂ ಬೈಗಳು ಕಿನ್ನ ಬೇಕಾಯಿತು. ಅದರೂ ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಸಾರಿ ವೀರಯ್ಯ ಆ ಕೂಡಿನ ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಮಗನನ್ನು ಹಾವಿನ ಕಡಿತದಿಂದ ಮಾರುವಾಡಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜಮೀನ್ದಾರು, ಅವನ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ, ತಮಗಿರುವ ಹಸುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ವೀರಯ್ಯ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮನೆ

ಮಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು "ಗೋಮಾತ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದು ಶುಭಕರ !" ಎಂದಳು ರಾಜಮ್ಮ.

"ಶುಭಮಾತ್ರ ನೋಡಿದರಾಯಿತು ? ಎಮ್ಮೇನೇ ಹೊದದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ, ಮನೆಗೆ ರಂಡಿಯಾಗಿ ಹಾರಾಗುತ್ತೆ !" ಎಂದಳು ಇಂದಿರೆ.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೇಳಿದ ಗಾಳಿ ಮಳೆಯಾಯಿತು ಈ ಮೇರಾಟ ನೋಡಿ ವಿರಯ್ಯನ ಒದ್ದಿ ಮಗ್ಗುಲುಮುಕ್ಕಿತು. ಅವರ ವಾದ ಪ್ರತಿವಾದಗಳು ಸ್ವಲ್ಪವುದೇನೋ ಕೊಂಡಿದ. ಅದೇನೂ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ ರಾಜಮ್ಮ ಪ್ರವಾದದಲ್ಲಿರುವ ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಳು ಚೆಲ್ಲಿದಳು. ಇಂದಿರೆ ಗೋವುಗಳ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಧೂಳಿತ್ತಿ ಚಿಮ್ಮಿದಳು. ವಿರಯ್ಯ ವರಮ ವೈರಾಗ್ಯ ದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಮರುದಿನ ಹೊಲದ ಹತ್ತಿರ ವಿರಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ಒಮ್ಮಿನ್ನಾರು "ನಿನ್ನೆ ಒಂದು ಹಸುವನ್ನು ಕೊಡುತಾಯ್ಯಿಲ್ಲವೇನೋ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ವಿರಯ್ಯ ತನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಗುಟ್ಟು ತಾನು ಬಿಡ್ಡ ಇಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಅವರೊಡನೆ ತೊಡಿಕೊಂಡ.

"ಅರರೇ ! ನನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾರಿಬಿಟ್ಟೆನಲ್ಲಾ ! ಅವುಗಳ ಸೇವೆ ಸುಕಾಗಿ ಹೋಯಿತು ಈಗ ಹಸುಗಳನ್ನೇ ಇವೆ. ನಿನಗೆ ಹಿಡಿಸಿದ ಒಂದು ಹಸುವನ್ನು ಒಯ್ಯುಬಿಡು" ಎಂದರು ಜಮ್ಮಿನ್ನಾರು.

ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ಹೀಗೆ ಪರಿಷ್ಕಾರವಾದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಸಂತೋಷವಟ್ಟು ವಿರಯ್ಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜಮ್ಮ ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ. "ಅಬ್ಬ ! ನಮ್ಮನೆಗೆ ಎಮ್ಮೆ ಊರದಂತೆ ದೇವ್ರೇ ಕಾಪಾಡಿದ !" ಎಂದಳು.

"ಹೂಂ. ಎಮ್ಮೆ ತುಡುಕೊಳ್ಳುವ ಪುಣ್ಯ ಎಲ್ಲಿ ರಿಗೂ ಇರೋದಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು ಇಂದಿರೆ "ನಾವು ಪಾಪಿಪುರುಷನುನೀನೇ ?" ಎಂದು ಅತ್ತ ಸೊಸೆಯು

ಮೇಲೆ ಹೆದೆಯಿತ್ತಿದಳು. ಸೊಸೆ ಅತ್ತಿಗೆ ಮನೂ ಕಡಿಮೆಯವಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಪಡೆ ಪಡೆ ಒಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ಇದೇನೂ ಮುಗಿಯುವಂತಿಲ್ಲ ಎಂದಕೊಂಡು ವಿರಯ್ಯ "ನಾನು ಹೋಗಿ ಹಸು ವನ್ನು ತರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಅದಾದರೂ ಕಷ್ಟ ದನವನ್ನೇ ತನ್ನಿ. ಬಣ್ಣ ವನ್ನಾದರೂ ನೋಡಿ ತೃಪ್ತರಾಗೋಣ" ಎಂದಳು ಇಂದಿರೆ.

"ಅಶುಭದ್ದು ಕಷ್ಟ ಬಣ್ಣ ಯಾಕೇಪ್ಪಾ ? ಬಿಳಿಯೇ ಶುಭ. ಬಿಳಿಯದೇ ತಾ !" ಎಂದಳು ಅತ್ತಿ.

"ಕಷ್ಟ ಅಶುಭ ಅದ್ರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮೂತಿ ಬೆಳ್ಳ ಗಿದೆಯೇನು ?" ಎಂದು ಇಂದಿರೆ ಕೇಳಲು, "ಬೆಳ್ಳ ಗನ್ನು ಬಯ್ಯುವ ನೀನು ಬೆಳ್ಳಗಲ್ಲವೇ ?" ಎಂದು ಅತ್ತ ಕಿರುಗಿ ಕೇಳಲು, "ನಾನು ಬೆಳ್ಳಗಿದ್ದೆ ಉರ್ಲಾ ಪಾಕ್ಕೊಂಡು ಸತ್ತೇನು. ನನ್ನದು ಒಗ್ಗರದ ಬಣ್ಣ ಗೊತ್ತಾ ?" ಎಂದಳು ಇಂದಿರೆ.

ಹೀಗೆ ಅವರು ಮಾತಿಗೆ ಮುತು ಎಳೆದಾಡಿ ಕೊಂಡಿರಲು, ವೀರಯ್ಯ ತಾನೇ ಬಡಿಸಿಕೊಂಡು ಊಟಮಾಡಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಮರುದಿನ ವೀರಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು, ಎಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ವೀರಯ್ಯ ತನಗೆ ಬಂದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಳಿದ.

“ನನಗೆ ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆಯವರ ತುಟಿಯಿಲ್ಲವಾದರೂ ಇಬ್ಬರೂ ಹೆಂಡತಿಯರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಮೊದಲು ಹೀಗೇ ಜಗಳಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕಡೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಯದಿಂದ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ” ಎಂದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

“ಆ ಉಪಾಯ ಏನು ಹೇಳಿರಬಹುದು ಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದು ಬೇಡಿದ ವೀರಯ್ಯ.

“ಇಬ್ಬರೂ ಕೆತ್ತೂರು ಒಂದಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ತಮಗಿಂತ ಬರಿಷ್ಟನಾದ ಕತ್ತೂವಾಬ್ಬನರಬೇಕು” ಎಂದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

“ಅಂಥವನನ್ನು ವಾಸೆದ್ದೆ ಹುಡುಕಲಿ ಸ್ವಾಮಿ?” ಎಂದ ವೀರಯ್ಯ. “ಅದು ನೀನೇ ಆಗು!” ಎಂದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು ನಗುತ್ತ.

ಎನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವೀರಯ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ಅಂದು ಸಂಜೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯಿಂದ ಕೆಂಪು ದನವನ್ನು ಕರಾವಿನೊಂದಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ಹೋದನು. ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆಯರು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಬ್ಬರೂ ಅವನ ಮೇಲೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದರು.

“ಸುಮ್ಮನಿರಮ್ಮ! ಬದುಕಿದಷ್ಟು ಕಾಲ ಇನ್ನು ನೀನಿರಲಾರೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಬಯ್ಯುವೆನು ಈಗ ಕೊಳ್ಳೋ? ಸಮುವಿರು!” ಎಂದು ಅರ್ಧಗೊತ್ತಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಗಂಡ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದವನಾದನೆಂದು ಇಂದಿರ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಬಾಯಿ ಧ್ವನಿಸಿದಳು.

“ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ನೋಡಿ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚು! ಗಂಡು ಸರ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹಾಕಿದರೆ ಕೊಳೆ! ಜಮೀನ್ದಾರರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಿದ್ದು ನಾನು ತಂದೆ. ಇದನ್ನು ಕುರಿತು ವಿನಾದರೂ ಮಾಡಾಡಿದರೆ ಎಮ್ಮನ ಬಡೀವ ಹಾಗೆ ಬಡಿದು ಹಾಕೋನು!” ಎಂದ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ.

ಅವರು ಹಾಗೆ ಎರಡು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ತಾಯಿ ಹುನ್ನು ಭಸಿಡೆಯುವವನಂತೆ, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದು (ಎಡ ವರ್ತಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆಯರು ರೋಳಿಗೆ ಸಪ್ಪಿತಮುಂಟಾಯಿತು. ವೀರಯ್ಯನಿಂದಲೇ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಭಯ. ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲೆರಡವಾಗ ಇಬ್ಬರೂ ಕಿಂಕು ಎನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೋದರೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರೂ ಅವನ ಮೇಲೆ ಚಾಡೀ ಹೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕ್ರಮೇಣ ಅಮ್ಮೋನ್ನರಾಗಿರತೊಡಗಿದರು.

2 4 6 8

[illegible]

మేడలు అను భూమిని మనగే మోచి భూమిని అన కేంద్ర రేఖకు అన
మన భూమిని అనకుచున్నది. అది భూమిని పరివృత్తిచేసి, ఒకదాని దిశ, అను
కేంద్రరేఖ అనునది అను తిరుగుచు. అను పరివృత్తి గుండెన మనగే మోచి
అను గుండెన అను ఒక భూమిని మోచుచు అను గుండెన అను
పరివృత్తి ఒకదాని దిశ కేంద్రరేఖ అను తిరుగుచు.

ఇదే రుద్రమన్న తామశిల్పం పరిష్కారం అందే వరకు వేరూ అక్కా తమ్మి
 ఉండరు. అగ్ని ఆశ్రయ మేరే వీరినించి అవే మిక్కిలిలే జేవతెయరు జేయరాజేయియనా
 లుగ మాయుక్తిదరు. ఈ కవచాలయన్న అవే తన్న మిక్కిలి జేవదను. అనుభవం నాటి
 పూరుకు.

“ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವಾರೋಗವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಎಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸ ಇರಿಸಿ. ಈ ಅವರಿಗೆ ಜಗಣಾಚಾರ್ಯ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕುವದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ವೀರಭದ್ರನು ತನ್ನ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ಅಲ್ಲೋಚನೆ ಹೇಳಿದ. ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಣಾಮವು ಆಯಿತು.

ಲಿಪಾತ್ರದಾನ

ಹಿರಿದ ಒಂದಾನೊಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಗಂಗಯ್ಯ ಮತ್ತು ದುರ್ಗಯ್ಯ ಎಂಬ ಸ್ನೇಹಿತರಿಬ್ಬರೂ ಧಾನ್ಯದ ವರ್ತಕ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿಯೇ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಒಟ್ಟಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಅವರೊಳಗೆ ಯಾವ ಜಗಳವೂ ಉಂಟಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೊಳಗಿನ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಊರೊಳಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ಜಗಳಾಡಿದರೆ ಹಿರಿಯರು, "ಗಂಗಯ್ಯ ದುರ್ಗಯ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿದರಾದರೂ ಒದ್ದಿ ಕಲಿತು ಕೊಳ್ಳಿ!" ಎಂದು ನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ದಿನ ಆ ಮಿತ್ರರಿಬ್ಬರೂ ತಮಗೆ ಒಂದ ಲಾಭವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗಂಗಯ್ಯ ತನ್ನ ಭಾಗದ ಲಾಭದಿಂದ ಮುನ್ನೂರ ಅರುವತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ದುರ್ಗಯ್ಯ ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ ಅದೇಕೆಂದು ಕೇಳಲೂ ಇಲ್ಲ, ಗುಂಗಯ್ಯ ಹೇಳಲೂ ಇಲ್ಲ. ದುರ್ಗಯ್ಯ ಏನೂ ಕೇಳದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗಂಗಯ್ಯನಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯ.

ಆ ಊರಿನ ಹೊರಗಿನ ಮೇರೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಅಟವಾಟಗಳ ಜಾತ್ರೆಯೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಜೂಜಾಟವೂ, ಕುಡಿತ ಕುಣಿತಗಳೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಸಂತೆಗೆ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ದಿಬ್ಬವಿದ್ದಿತು. ಅದಿಬ್ಬದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಾವಿಯೂ, ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಎತ್ತರವಾಗಿ, ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮರಗಳೂ ಇದ್ದುವು.

ಆ ಪ್ರದೇಶವು ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೂ, ಉಟಿಂಡಿಗಳಿಗೂ ಬಹಳ ಸೌಕರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಮೂನ್ನೂರರು ವತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ದ್ರವ್ಯವಾಗಿ ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಗಂಗಯ್ಯ, ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗೆ ಆ ಬಾವಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗದ ಮೂಟೆಯನ್ನುಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಡುವನು. ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವರೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಅದರ ಒಂದು ವರ್ಷ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಗುಪ್ತದಾಸವು ಯಾರಿಗೆ ಸೇರುವುದೋ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ

ಕೋರಿಕೆಯಂಬಾಯಿತು, ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹಣದ ಮೂಟೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದಂತೆ ಹೋಗಿ. ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಆಗ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಹೊಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಾಲನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಎಳೆದು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮರವ ಮರೆಯಿಂದಾಗಿ ಬಾವಿಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಗಂಗೆಯ ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟ ಹಣದ ಮೂಟೆ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನೇ ತಾನಿಟ್ಟ ಹಣದ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವನೆಂದು ತಿಳಿದು, ಗಂಗೆಯ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದನು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ದುರ್ಗಯ್ಯನೇ ಎಂದು ಬೆಗದಾಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ದುರ್ಗಯ್ಯನನ್ನು ಕರೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ವಿನವ್ವಾ ಇದು ? ನನ್ನ ಹಣ ಯಾವ ಬದವನಿಗೋ ಸಿಕ್ಕಿ ಲಾಭಪಡೆಯುವನೆಂದುಕೊಂಡರೆ, ಅದು ನಿಮಗೋ ಸಿಕ್ಕಿತು ?" ಎಂದು ಸಂಕಟದಿಂದ.

ದುರ್ಗಯ್ಯ ನಗುತ್ತ, "ನೀನು ಬೇಡವೆಂದು ಬಿಡಾಡಿದ ಹಣ ಯಾರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನಿನಗೇನು ಕಷ್ಟ ವವ್ವಾ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹಣವನ್ನು ನಾನು ಹಾಗೆ ಎತ್ತಕ್ಕೆ ಬಿಡಾಡಿದೆ ನೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ನೀನು ಹೀಗೆ ಪೇಳಲಾರೆ" ಎಂದು ಗಂಗೆಯ್ಯ ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ.

"ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕತನದಲ್ಲಿಯೇ ತಂದೆ ಕಾಯಿಗಳು ಹೋದರು. ತೀರಬಡತನ. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿ ಕ್ಯಾನಿ ಅಂತಹ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ವಿನೋದ ಕೆಲಸ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಒಂದೂ ಸಾರಿ ಕೆಟ್ಟ ಒರ ಗಾಲಿ ಬಂದು, ನಮ್ಮೂರಿನ ಒಸರೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಗೋ ಓಡಿ ಹೋದರು. ನಾನು ಈ ಲಾರಿಗೆ ಬಂದೆ. ಇಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಂತೆಯೂ ಜಾತ್ರೆಯೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆ ದಿನ ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯಾಗಿತ್ತು. ನನಗೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಗಳಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಗೇನೂ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ ಇನ್ನು ಬೇಡಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ಮಿಠಾಯಿ ಅಂಗಡಿ ಯಿಂದ ಎರಡು ಲಡ್ಡುಗಳನ್ನು ಕದ್ದುಕೊಳ್ಳಲು

ಹೂಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡ್ತೆ. ಮೂಳೆಮೂರಿಯುವ ಹೂಗಿ
ವೆಚ್ಚುಬಿಟ್ಟು. ಹೂವಿನ ಬಾಳೆಮೂಲೆ ಅವನವನವೂ,
ಅವನವನವೂ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರರಿಂದ ಹಾಯ
ಬೇಕೆಂದು ಕೋರಿತು. ಈ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ ಹಾರ
ಬೇಕೆಂದು ನೋಡುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲಿಗೆ ಏನೋ ತಗ
ರಿತು ಕಿವ್ವಣ್ಣು ಕೂಡಿಸಿದ ಒಂಗಾರವ ಉಂಗುರ
ಅಷ್ಟೇ ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ನಗಗೆ ಬಾವಿಯ ಮೇಲೆ
ಮತ್ತೆ ಅರೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆ ಉಂಗುರವನ್ನು ಮೂರಿ
ಒಂದು ಎಮ್ಮೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡೆ. ಅದರಿಂದ
ಒಂದೆ ಆದಾಯದಿಂದ ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿ ಕೊಂಡು
ಕೊಂಡೆ. ಹಾಗೆಯೆ ಮಗ ಹೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ
ಕೂಡಿದ ಧಾನ್ಯದ ವ್ಯಾವಾರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ
ಬಂದೆವು. ಯಾವ ದಿನ ನಗಗೆ ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ
ಉಂಗುರವು ದೊರಕಿತೋ ಅದೇ ಸುಖಾಂತಿಯ ದಿನ
ಆ ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಮುನ್ನೂರರುಪತ್ತೈದು
ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಗುವ್ರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಅವನ ಕತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದುರ್ಗಾಯ್ಯ. "ನನ್ನ
ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಇರಬಹುದು.
ನನ್ನ ಹಣ ಎತ್ತಿಕೊಂಡವನ ಒದ್ದಿ ಎತ್ತಿರುವ
ಅವನು ಇದರಲ್ಲಿದೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಅದನ್ನು
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವರದಿಕ್ಕಿಂತಲೇ ನೋಡಬಹುದು" ಎಂದನು.
ಅವನು ಆ ಹಣದ ಮೂಲೆಯನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಮೂಲೆ
ಯೊಳಗಿಟ್ಟು, ಗಂಗಾಬ್ಬನೊಂದಿಗೆ ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ
ಮರದ ಮೇಲೆರಿಸಿಕೊಂಡರು.

ದುರ್ಗಾಯ್ಯ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮೂಲೆಯೊಳಗಿಟ್ಟ
ಒಂದ ಸಣ್ಣ ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಾವಿಯ
ಹತ್ತಿರ ಬೀಳುವಂತೆ ಬಿಗಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕುಕ್ಕಿಗಿರುವವರ ಕಾರಿನ
ವರೆಗೂ ಕಾಣಾಯ ವಸ್ತು ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಳ
ಗಟ್ಟದ ಹುಡುಗೊಬ್ಬನು. ತಾನು ಭಕ್ತೆ ಬಿಡಿ ತಂದ
ಕೊಂಡ ಅನ್ನದ ಗಾಬಿನ್ನು ಬಾವಿಯ ಬದಿ ದಕ್ಷಿಣ
ಕಾಲಾ ತೊಳೆಯಲು ಬಾಲ್ಯಿಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು
ಒದಗಿ ಕಿರುಗಿಹೋದ. ಆಗ ದುರ್ಗಾಯ್ಯ ಬಿಗಿದ ಹಣದ
ಗಂಟು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

ಕೂಡಲೇ ಅವನಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಒದಕಾವಳಿ
ಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವನು ಬಾವಿಯಿಂದ ಹೊರಡಿದ.
ಕೊಂಡಿದ್ದ ಭಕ್ತಿಗೀತವನ್ನು ನೆಲ್ಲಿನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ
ನೋಡಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿ
ಕೊಂಡು. ಆ ಮೂಲೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ತನ್ನ ದೊಳಗೆ
ಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, "ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ
ಈ ಹಾಳು ಒದುಕಿಗೊಂದು ವಿಮೋಚನೆ ಬಂತು.
ಇನ್ನಾರೂ ಮುಗುಳಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ!"
ಎಂದು ಹೊರಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆಯೇ ಸ್ವಗತ
ವಹತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಬೇಗಲೇಗಲೇ ಅಡ್ಡಿದ ಹೊರಟ.
ಹೋದನು. ಬಿಡಿ ತಂದ ಅನ್ನದ ಮುದ್ದೆಯು
ಬಂತೆಯೂ ಅವನಿಗಿಡ್ಡಿಲ್ಲ ಅವನ ಹುಡುಗೋ

ಮಾಡುವಾಗಿತ್ತು! ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ನೋಡಿ,
 "ಎಲ್ಲಾ ಬಂಧಗಳನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಈ
 ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದೇ!" ಎಂದು ಗಂಗೆಯ್ಗೆ
 ನೀ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಮಾತಾಡ ಬೇಡ
 ಎಂದು ದುರ್ಗೆಯ್ಗೆ ಸನ್ನಿವೇಶಿಸಿದ. ಆಮೇಲೆ
 ಅವನು ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯ ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದು
 ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬೀಳುವಂತೆ ಬೀಸಿ ಬಿಡಿದ

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಮೂರು ಮೂರು
 ಬಾರಿಗೋ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬೈರುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಆ
 ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು.

"ಛ! ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಎಮ್ಮೆ ಕೊಂಡು
 ಕೊಳ್ಳುವಾ ಅಂತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಹಣ
 ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಯಿತು! ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಕಾಣದೆ
 ಕಾಣದೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದವ ಮುಖದಲ್ಲಿ
 ಹೋಗಿಲ್ಲ? ಅದಕ್ಕಿಂತ ಈ ಬಾವಿಗೆ ಹಾರಿ ಬಾಯು
 ವುಡೇ ಬೆಳ್ಳಿಯದು!" ಎಂದಕೊಂಡು ಒಬ್ಬನು
 ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ದಡದವ ಹೋದನು. ಎರಡನೇ

ಯವನು ಅವನನ್ನು ತಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿರು
 ವಾಗ, ಮೊದಲನೆಯವನಿಗೆ ರೂಪಾಯಿ ನೆಲ
 ದಲ್ಲಿರುವುದು ತಿಳಿದಿತು. ಅವನು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಆ
 ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು "ಕುಡುಕು
 ಸಿಕ್ಕಿತು! ಈ ರೂಪಾಯಿಯಿಂದ ಹೊಸ ಹಣ
 ವೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿಬರುವುದೋ ನೋಡಿದರತ್ತೇನೆ
 ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು!" ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಅವನು ಮತ್ತೆ
 ಹೂಡಾಡಲಾ ಓಡಿದ.

"ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನದು ಅರ್ಧ ಭಾಗವಿದೆ
 ಯಷ್ಟೇ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಎರಡನೆಯವನು ಮೊದ
 ಲನವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿಬಂದು

ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಗಂಗೆಯ್ಗೆ, ದುರ್ಗೆಯ್ಗೆ
 ನುಸುಳಿದು, "ಇದೇನಿದು! ಎಷ್ಟೋ ಹಣವನ್ನು
 ಹೂಡದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡ. ಅಳುತ್ತಿದ್ದವನು, ಒಂದು
 ರೂಪಾಯಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕೂಡಲೇ ಮತ್ತೆ ಹೂಡಾಡಲಾ
 ಓಡುವನಲ್ಲಾ!" ಎಂದನು. ದುರ್ಗೆಯ್ಗೆ ಒಂದು
 ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಹೊರೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡ ಒಬ್ಬ ಕವ್ವಾಳು ಆ ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಆಗ ದುರ್ಗಯ್ಯ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಹಣದ ಚೀಲ ತೆಗೆದು ಬಾವಿಗೂ ಆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಹೊರೆಯುವನಿಗೂ ನಡುವೆ ವೀಳು ಮನೆ ಬೀಸಿ ಒಗ್ಗದನು.

ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನು ಬೇಸರದಿಂದ ತನಗೇತಾನೇ "ಎನು ಒದುಕೋ ! ಈ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮಾರಿ ಮುಗಿಸುವುದು ಯಾವಾಗ? ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಗಂಡಬೇಸಿ ಕುಡಿಯುವುದು ಯಾವಾಗ? ಕರ್ಮ!" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು, ಬಾಲ್ಮಿಯಿಂದ ನೀರು ಸೇದಿ ಕುಡಿದು, ಮತ್ತೆ ಹೊರೆಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಸಂತೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು.

"ಇದೇನಿದು? ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಣದ ಚೀಲ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡದೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತಾನಲ್ಲಾ!" ಎಂದ ಗಂಗಳಯ್ಯ.

"ಹೌದು ಹೌದು, ಗಂಗಳಯ್ಯ, ನಿನ ಗುಪ್ತ ದಾನವು ಅಪಾತ್ರರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಡುಕಾಂಗುವುದೆಂದು ನೋಡಿದೆಯಷ್ಟೆ? ಶ್ರಮಪಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮೊರಕುವ ಹಣದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವವರು ಕುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ. ಪ್ರಾಯ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಆ ಮುದಿ ಸಾಧುವಿಗೆ ಹಣದ ಗಂಟು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ

ಬುದ್ಧಿ ವಕ್ರಿಸಿಹೋಯಿತು. ಆ ಗಂಟಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಹಂಚಿನ ತುಂಡುಗಳಿಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳದೆಯೇ, ತನ್ನ ಹೋಳಿಗೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹಸಿವೆ ಕೂಡಾ ಮರೆತು ಸುಖದ ಮೇಲಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ. ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಜೂಜುಗಾರನಿಗೆ ಇದ್ದ ಜ್ಞಾನವು ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಒಬ್ಬವಾಗಿ ಹಣದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರುವವನಿಗೆ ಅಡ್ಡದಾರಿಯಿಂದ ಹಣ ಸುಪಾದಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನು ಅಂಥವನು. ಅವನದು ಶ್ರಮ ಫಲಿತದ ಮೇಲೆಯೇ ದೃಷ್ಟಿ ಅಂತೆಯೇ ಕಾಲ ಒದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣದ ಚೀಲ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ!" ಎಂದ ದುರ್ಗಯ್ಯ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಇಮ್ಮಕ್ಕಾಲ ಮಾಡಿದ ಗುಪ್ತ ದಾನವು ಬೂದಿಯಲ್ಲಿ ಸುರಿದ ಪನ್ನೀರೇ ಅನ್ನು!" ಎಂದ ಗಂಗಳಯ್ಯ, ವಿನೋದ ಶಬ್ದಾತ್ಮಾವದಿಂದ.

"ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ, ಅದನೆಲ್ಲಾ ನಾನು ತಂದು ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ ಆ ಹಣದಿಂದ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಾಣಿಶ್ಯ ಕಟ್ಟಿಸೋಣ" ಎಂದ ದುರ್ಗಯ್ಯ.

ಹೀಗೆ ಅವರ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗಿತು.

ಕಚ್ಚರ ಗುಟ್ಟು

ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ತನ್ನ ನಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾ ಒಮ್ಮೆ ಗಂಗಾಪುರವೆಂಬ ಊರನ್ನು ತಲುಪಿದನು. ಅವನು ಆ ಊರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಹಸಿವೆ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದಾಹ. ಬೇಗವೇ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕುಡಿಯಬೇಕೆಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆದರೆ ಊರಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. "ಹನ್ನೂ ಒಂದು ಜಾಮರಾತ್ರಿ ಕೂಡಾ ಕಳೆಯದಿರುವಾಗ, ಆಗಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಬೀದಿ ಗಳೂ ನಿರ್ಜನವಾಗಿದ್ದುವು. ಅನೇಕ ಮನೆಗಳು ಕಾಣಾ ತ್ತಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳೂ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕೇಳಿ ಕುಡಿಯೋಣ ಎಂದು ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದರೆ ಒಳಗಿಂದ ಸದ್ದೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮೆಲ್ಲಗೆ ಒಳಗಿ ನಿಂದ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮನೆಯವರು ಕೂಡಾ, ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸುಮ್ಮ ನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಎಕೆ ಹೀಗಿರುವ ತಿಳಿದುದೆ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಒಂದು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ

ಸಂದಿನಿಂದ ಒಳಗೆ ಹದಕಿ ನೋಡಿದನು. ಒಳಗೆ ಮಳಕು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ವರೆಗೆ ಶಾಲು ಹೊದೆದುಕೊಂಡು ಎದೆಯ ಬದಿಬಾಗಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರು ಮನುವ್ವರು ಯಾವುದಕ್ಕೋ ಭಯ ಪಡುತ್ತ ಎನ್ನೋ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

"ಅಯ್ಯಾ, ತುಂಬಾ ದಾಯಾರ್ಹ ! ಕುಡಿಯಲು ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಬೇಕು." ಎಂದು ಚಿನ್ನಪ್ಪ ದೈನ್ಯತೆ ಯಿಂದ ಕೇಳಿದ. ಆ ಕೂಡಲೇ ಒಳಗಿನವರು ದೀಪ ವನ್ನು ಊದಿ ನುಡಿಸಿ ಗಟ್ಟನೆ ಮಲಗಿ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಂಕಟದಲ್ಲಿಯೂ ಚಿನ್ನಪ್ಪನಿಗೆ ನಗು ಬಂದಿತು.

ಕತ್ತಲಾದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಹೆದರಿ ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದರೇಂದರೆ ಎಕೆ ದ್ದೀತು ? ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಎನ್ನೂ ಕೆಟ್ಟ ಭಯವೇ ಬಡೆದಿರಬೇಕು. ಅದೆಂಥ ಭಯವೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ತನ್ನ ನಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ನಿರ್ಜನ ಬೀದಿ ಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಒಂದು ದೇವಾಲಯದ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಯ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಮನುವ್ವರು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಒಹಳ ಜೋರಾಗಿ

ಗುಂಡಾ ದಮ್ಮು ಕೊಡೆದಳೊಂದಿರು. ಕತ್ತಲೆ
ಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಹಾವಳಿವಾಗ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಚಿನ್ನಪ್ಪ
ನಿಗೆ ಇವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಯಾವ ಭಯವೂ ಅಂಟ
ಕೊಂಡಿರುವೆಂದು ತೋರಿ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಸುತು.
ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿನ್ನಪ್ಪನ ನಾಯಿ ಏತಕ್ಕೋ
ಗುರುಗುಟ್ಟಿತು.

ಒಬ್ಬನು ಗುಂಡಾ ನಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು,
ಮಗ್ಗೋ ಶಸ್ತ್ರ ವಕ್ಕಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಸ್ವಾತ
ಸಾರಾಯಿ ಕುಡಿಯತೊಡಗಿದನು, ಕಾಳದಿಟ್ಟರೂ
ಅದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರು.

ಅಗ ಚಿನ್ನಪ್ಪ ಅವರ ತೀರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋದ
“ಯಾರೋ ನೀನು?” ಎಂದು ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ
ಮೊರಟಾಗಿ ಕೇಳಿದ.

“ತುಂಬಾ ದಾಹ! ಮೂತಾದಲಾರೆ, ಮೊದಲು
ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕೊಡಿ. ಗುಲಬು ಪದವನಾಡಿಕೊಂಡು
ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ಚಿನ್ನಪ್ಪ.

“ಲೋ, ನೀರು ಅಂದರೆ ಏನೊಂತ ನಮ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಕುಡಿಯೋದು ಅದರೆ ಈ ಸಾರಾಯಿಯೇ
ದಾಹದಲ್ಲಿರಾಪವನಿಗೆ ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಡ
ಬೇಕಾದುದು ಧರ್ಮ. ಇಕೋ ಈ ಸೀಸಾ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಕುಡಿದು ಗುಲಬು ಪದವನಾಡಿಕೊಂಡು
ಬೇಕಾದರೆ ಬೇರದಿದ್ದರೆ ದಹನ ಹಬ್ಬಿಗೋ ಹೋಗಿ
ಕಲಗುಟ್ಟು ಕುಡಿ.” ಎಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸೀಸಾವನ್ನು
ಎತ್ತಿ ಈಚೆಗಿಟ್ಟ.

ಚಿನ್ನಪ್ಪ ಏನೂ ಕಾತ್ಯರ ಕೊಡದೆ ಅಲ್ಲಿಂದ
ಹೊರಟು ದೂರ ಹೋದನು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ
ಅವರಲ್ಲಿ ಗತಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕರು. ನಾನುನಿಪಿಂದಲೇ
ಅವರನ್ನು ಯೂದಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಅದೇ ವ್ಯಗ್ರವಾದ
ಕಿರಿಯೊಂದು ಹತ್ತಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ನೀರು ಕುಡಿದು
ಒಂದು ಮೂರದ ಒಡದಲ್ಲೆ ಮಲಗಿ ಹೋಗಿ ಬಳಗು
ಮಾಡಿರನು ಚಿನ್ನಪ್ಪ.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಚಿನ್ನಪ್ಪ ನಿಧ್ರೆಯಿಂದೇಳುವಾಗ
ಅದರಲ್ಲೂ ತುಂಬಾ ಶಬ್ದಮಯವಾಗಿತ್ತು. 3.15
ಜನರು ಸ್ನಾನದಿಂದ ಪರಿಶುದ್ಧರಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ
ಕುತ್ಸಾಹದಿಂದ ಗುಡ್ಡಗು ಮಾಗಿ ಎತ್ತಿಗೊ ಹೋಗು
ತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಅವರ ಧ್ವನಿಬ್ಬ ನೊಂದಿಗೆ
ವಿಚಾರಿಸಿ ಸಮಾಚಾರವೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು.

ಆ ದಿನ ಶುಕ್ರವಾರವಾದುದರಿಂದ ಹಸರಿಗೆ
ಸ್ನಾನವಿಜಯ ದರ್ಶನ ಭಾಗ್ಯ ಲಭಿಸುತ್ತದಂತೆ
ಆ ಸ್ನಾನವಿಜಯ ನಾಲ್ಕು ವಾರಗಳ ಕೆಳಗೆ ತಮ್ಮ
ಶಿಷ್ಯರಿಂದಿಗೆ ಆ ಲೋಕ ಬರುವುದು ಅತ ಸುಧಾ
ರಣ ಸ್ನಾನವಿಜಯವಲ್ಲ. ಬೋಗ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ
ಮಹಾ ಮೋಗಿ ಅವರ ಬೋಗ ಶಕ್ತಿ ಎದ್ದರಮಟ್ಟನ
ದಂದರೆ, ಸಪ್ತಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಬಲ್ಲನು,
ತ್ರಿಲೋಕಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಹೇಳಬಲ್ಲನು. ಅವನು
ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲವೂ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳೇ, ಅವನು ಉತ್ತರ
ಹೊರಗೆ ಅಲವ ಮೂರು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳ್ಕೊನಾಗಿ ಮುಂಡಿ

ಸಿರುತ್ತಾನೆ ಶತ್ರುವಾರದಹೊರತು. ಈಳಿದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಗ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ ಶತ್ರುವಾರದ ದಿನ ಜನರು ಆತನ ಪಾದಧೂಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಆ ಕೋರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅವನು ಕೂಡಲೆ ಉತ್ತರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ದೇವತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸಿ, ಅವರು ಹೇಳಿದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೂ ಅವನು ಕರೆದ ಬಾಯಿಗೆ ಬರುವವರೇ.

ಚಿನ್ನಪ್ಪನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದನ್ನು ನಂಬಲು ಶಕ್ತಿ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. "ಇದೇನೋ ಸರಿ. ಆದರೆ ಈ ಊರಿ ನವರು ರಾತ್ರಿಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಕೊಡು ಮಾತನಾಡಲು ಹದರಿ ಮುಂದುವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಾ ರೇಕೆ?" ಎಂದು ಚಿನ್ನಪ್ಪ ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಬಂದ ಉತ್ತರ ಇನ್ನೂ ಅದ್ಭುತವಾಗಿತ್ತು.

ಊರೊಳಗೆ ಕಳ್ಳರ ಕಾಟ ವಿಪರೀತವಾಗಿದೆ. ಆ ಕಳ್ಳರು ರಾತ್ರಿಗಿಂತ ಕೂರರು. ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯುವ ರೀತಿಯಿಂದ ಅವರಿಗೊಂದು ಆಟ. ಸ್ವಾಮಿಜಿಯಿಂದ ಕೊಡಾ ಆ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಪ್ರತಿಘಟಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂತೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಕಳ್ಳರು ರಾವಣನ ಜಾತಿ ಯವರಂತೆ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ವಿರೋಧಿಸುವುದೂ ಸುಮ. ದ. ಮದೂತರೊಂದಿಗೆ ವಿರೋಧಿಸುವುದೂ ಸಮವೇ! ಇದ. ದೇವತೆಗಳು ಸ್ವಾಮಿಜಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅವರೂ ಸ್ವಾಮಿಜಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಈ ಕಳ್ಳರನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ದಿನಾ ದೇವ ರೊಂದಿಗೆ ಘರ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾನಂತೆ.

ಇಷ್ಟು ಮಹತ್ವವಿರುವ ಆ ಸ್ವಾಮಿಜಿಯನ್ನು ನೋಡೋಣವೆಂದು ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಸ್ವಾಮಿಜಿ ಯೋಗಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಿ ಮಾಲೆ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕಮಂಡಲು, ಯೋಗ ದಂಡ. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಬಲಿಷ್ಠರಾದ ಶಿಷ್ಯರೂ

ಇದ್ದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕಾಪಾಯ ವಸ್ತ್ರ ಧರಿಸಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಮೊಳದುದ್ದ ಗತ್ತ ಮಿಸೆಗೊಡುವ

ಜನರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿಜಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎನೋ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ಸ್ವಾಮಿಜಿ ಕರು ಸುಮ್ಮನಾದ ಕೇಳಿ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮತ್ತೆ ತೆರೆದು ಎನೋ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ವಿಧೂಷಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಚಿನ್ನಪ್ಪನೂ ತನ್ನ ನಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ದೂರವಾಗುವ ಮಾರ್ಗದಾನು. ಅವನ ನಾಯಿ ಸ್ವಾಮಿಜಿಯ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿ ಗುರ್ರಿ ಎತ್ತು ಕೂಡಲೆ ಆ ಶಿಷ್ಯರು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಎನೋ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಿದರು. ಸ್ವಾಮಿಜಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಚಿನ್ನಪ್ಪನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೋಡಿದನು.

"ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನಾಯಿಗೆನೂ ತಿಳಿಯದು." ಎಂದು ಚಿನ್ನಪ್ಪ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ ಹೇಳಿ ಗೆಲ್ಲ ಒಡಿದುಕೊಂಡನು ಆಗ ಸ್ವಾಮಿಜಿ ಪ್ರಸನ್ನತೆ

ಯಿಂದ, "ನಿನಗೇನು ಬೇಕಪ್ಪಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಚಿನ್ನಪ್ಪ. ಹುಚ್ಚಿನಾಳುತ್ತ, "ನನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದಿದೆ ಸ್ವಾಮಿ, ಯಾವಾಗ ಅದು ತ್ತರೋ?" ಎಂದ.

ಶಿಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ಗುರುವಿಗೆ ಏನೋ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿಜೀ ಮುಗುಳು ನಕ್ಕು, "ಬಹಳ ಸ್ಥೂ ಕೋಂಕಿ, ಪರವಾಯಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ನಾನೇ ತನ್ನ ಹುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಹೋಗು ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಬಾ." ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ಸ್ವಾಮಿಜೀ ಹತ್ತಿರ ಕೆಳ ಮರಕ್ಕೆ ಪೂರ್ತಿ ಹೊದಮೇಲೆ, ಸ್ವಾಮಿಜೀ ಎದ್ದ ನಿಂತು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿ ಹೀಗೆಂದನು:

"ಒಮ್ಮೊಳಗೆ ಬರುವ ಕಳ್ಳರ ಕಾಟವನ್ನು ಬಿಡು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿಗೆ ನಾನು ತಡವಿದ ಚರ್ಚೆ ಪೂರ್ತಿ ಯಾಯಿತು. ಈಗ ಹೋಗು. ಈ ಕೂಡನ್ನು ಕಳ್ಳರಿಂದ

ಕಾಪಾತಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬರುವ ಶುಕ್ರವಾರದ ಎರಡೂ ಕಳ್ಳರ ಕಾಟವನ್ನು ಸಹಿಸದೆ ಕುಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳರ ನೆರಳು ಸಹಾ ಈ ಕೂರಿಗೆ ಹಾಯ್ದು. ಎಷ್ಟಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನಗಳು ಬರಲಿವೆ ಇದು ದೇವತೆಗಳ ಆಭಯನುಗ್ರಹ."

ಅನಂತರ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವಾಮಿಜಿಯ ಗುಣಗಣಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತುಂಬು ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು ಸ್ವಾಮಿಜೀ ಕಪಟನಾಟಕ ಸೂತ್ರಧಾರನೆಂದು ಚಿನ್ನಪ್ಪನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಾಮಿಜೀ ಕುಳಿತಿರುವ ಅಲದ ಮರಕ್ಕೆ ತುಸುಮೂರದಷ್ಟೆ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದಾಗ ಅದಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ನಡುರಾತ್ರಿ, ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮೂವರು ದೃಢಕಾಯದ ಮನುಷ್ಯರು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಗಂಟುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಸ್ವಾಮಿಜಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ಚಿನ್ನಪ್ಪ ನೋಡಿದ.

ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಕೂತುಹಲವಿಂದ ಲೆಕ್ಕನಾಚೆ ಕದಲುತ್ಪಾ ಅಲದ ಮರದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಆ ಮುಖಗಳನ್ನು ತಂದವರು ಮುಂಚಿನ ರಾತ್ರಿ, ಲೇವಲಯದ ಮಂಟಪದ್ವಾರದಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಜಿಯ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದವರೂ ಅವರೇ.

ಅವರನ್ನು ಕೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಸ್ವಾಮಿಜೀ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದೆದ್ದು, ಪೀಠದ ಮೇಲಿನ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ತೆರೆದನು. ಅವರು ತಂದ ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರ, ಧನಗಳನ್ನು ಪೀಠದ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಸುರಿದು, ಮತ್ತೆ ಮುಚ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟರು. ತರುವಾಯ ಅವರೆಲ್ಲಾ ವಿವೇಕೋಪಿಸುತ್ತಾ ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ಹರಲೆ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳ ಕೊಡಗಿದರು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಚಿನ್ನಪ್ಪನ ರಕ್ತ ಕುದಿಯಿತು, ಆದರೆ ತಾನು ಅಪರಾಧ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಸ್ವಾಮಿಜೀ ಹೇಳಿದಂತೆ ತನ್ನ ಮದುವೆ ಅವನೇ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು!

ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಾರಿಕೊಂಡು, ಮೂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಕಳ್ಳರ ಗುರು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಊರಿನವರು ನಂಬಲಾರರು. ಅದರ ಮೇಲೆ ತನ್ನನ್ನೇ ಸಾಯವಹಾಳೆ ಹೊಡೆದಾರು ಕೂಡಾ ಅದುದರಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೂಢನಜ್ಜುಗೆಗೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆಯೇ ನಾಟಕವಾಡಬೇಕು.

ಬೆಳಗಾಡ ಮೇಲೆ ಚಿನ್ನವ್ವನು ಉರೂಳಿಗಿನ ಪ್ರತಿಮೆಗಳೂ ಹೋಗಿ, "ಈ ದಿನ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹಿವೂಲಯದ ಕಡೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಬೋಗೀಶ್ವರರು ಬರುತ್ತಾರಂತೆ ಅವರಿಗೂ ಚಿನ್ನರವನನ್ನೂ, ಮಂಟಪಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಅಪ್ಪೆಯಾಗಿದೆ. ನೀವೆಲ್ಲರ ಬುಟ್ಟಿ ತಟ್ಟಿ ಹಾರೆ ಗುದ್ದರಿ ಗಡಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಅಲದ ಮೂಲ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಡಿರಿ ತಡವೂಡಿದರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದೀತು!" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

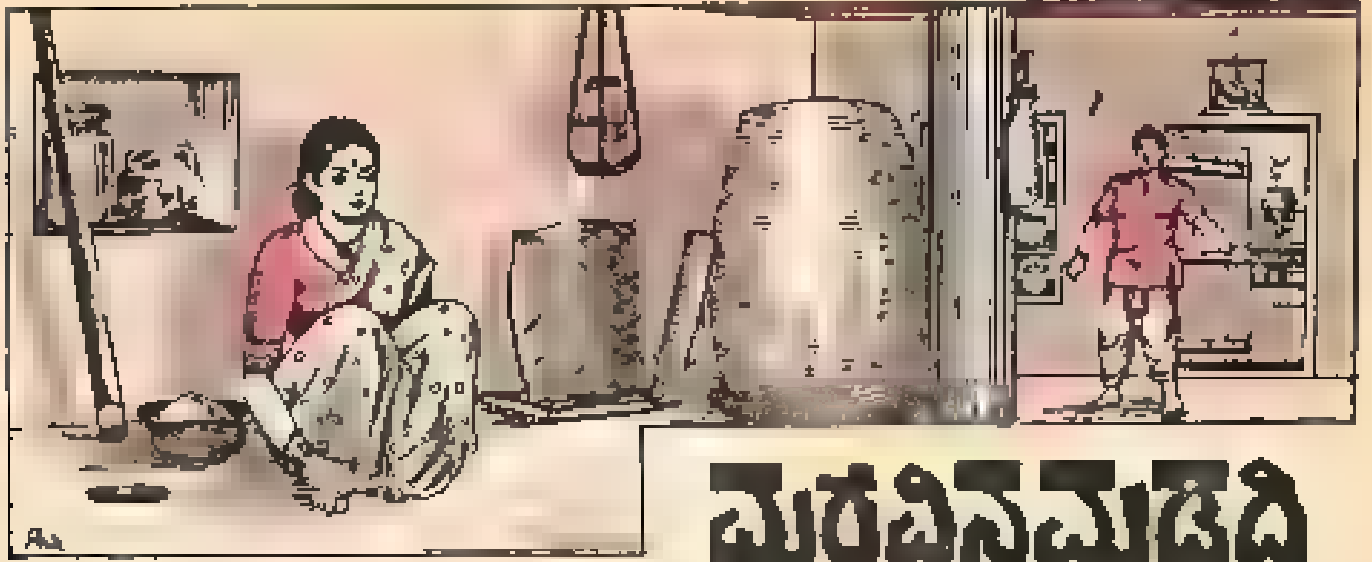
ಅದರಂತೆ ಊರವರೆಲ್ಲಾ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೊರಟರು. ಕತ್ತಿ ಕೋಲು ಹಾರೆ ಮೊದಲಾದುವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಊರವರೆಲ್ಲಾ ಹುರುಪು ಗಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಸ್ವಾಮೀಜಿಯೂ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೂ ಹೆದರಿದರು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೊಂಡ. ಚಿನ್ನವ್ವನು ತನ್ನ ನಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರೂ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ನೆರೆದರು. ತಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೆದರಿ ಓಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ಆಗಲೇ ಚಿನ್ನವ್ವನು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು, "ಇನ್ನು ಓಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸಂಗತಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ತೊಂದಲೆಗಳಿಗೆ ಹುಣ್ಣುಮರಕ್ಕೆ ಹಾರೆ ಗುದ್ದರಿಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ತಟಸ್ಥನೆ ಹಾರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಗಡ್ಡವನ್ನು ಹಿಡಿದಳೆದನು. ಅದು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕಿತ್ತು ಬಂದಿತು ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಶಿಷ್ಯರ ಗಡ್ಡಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಿತ್ತು ಬಿಸುಚ್ಚಿದನು.

ಕಳ್ಳರ ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾದ ಕೂಡಲೇ ಊರವರ ಕೋಪವು ಕಟ್ಟು ಮಾರಿ ಹೋಯಿತು. ಕಳ್ಳ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣಾಗುವಷ್ಟು ಒಡೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಚಿನ್ನವ್ವನು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿ, ರಾಜಕೀಯ ಮತಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಪಿರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಊರವರ ಸೊತ್ತುಗಳನ್ನು, ಊರ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಊರವರು ಒಡವೆಗಳು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುವ ವಿವರಗಳೂ ನಡೆದ ಮೇಲೆ, ಚಿನ್ನವ್ವನು ತನ್ನ ವಾದಿಯೊಂದಿಗೆ ಗಂಗಾಪುರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮರಳಿನಮಾಡದಿ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರಯ್ಯನೆಂಬ ಗೃಹಸ್ಥನೊಬ್ಬ ನಿತ್ಯ ಅವನಿಗೆ ಮುಂಗೋವವಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಅವನ ಮಾಡದಿ ಮಂಗಮ್ಮನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಮರಳಿನ ಅಂಟು ದವ್ವವಾಗಿ ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಒಳಗಾದುದರಿಂದ ದಂಪತಿಗಳೊಳಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕೋಪತಾವಳುಗಳ ಗಲಭೆ ಏಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಜಗರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಏನೋ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, "ಏನೇ" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹುಡುಕಿಯನ್ನು ಕರೆ ದನು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒರೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಕಾಯಿಸಲಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಅದು ಉಕ್ಕುವುದನ್ನು ಕೂಡಾ ಗಮನಿಸದೆ, ನನ್ನೆ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವಳು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಂಗಮ್ಮನಿಗೆ, ಎರಡು ಮೂರು ಸಾರಿ ಗಂಡ ಕರೆದರೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಕೋಪದಿಂದ ಧಡಧಡನೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೊಕ್ಕು, 'ಎಲ್ಲಿ ತರೆಯುತ್ತಿಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದೀಯೋ ! ದಿನಾ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಹುಟ್ಟಾ ಇದ್ದೀ ! ಈಗ ನಾನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಮಠಾಪ್ಪ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರಲಾರೆ. ಕತ್ತಲಾದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ.

ಕೇಳಿತಾ ?" ಎಂದು ಒದರಿ ಹೇಳಿದನು. "ಹಾಂ, ಕೇಳತು ! ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಕೂಗ್ತೀರಿ ?" ಎಂದು ಮಂಗಮ್ಮ ತಲೆ ಅಡ್ಡಿದಳು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಗಂಡನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಮಠಾಪ್ಪ ನಿನು ಪಲ್ಕಮಾಡ್ಲೀ ? ಬೆಂದೇಕಾಯಿ ಮಾಡರೋ ? ಕೊಂಡೇಕಾಯಿ ಮಾಡರೋ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ನನ್ನ ಮುಂದೇಕಾಯಿ ಮಾಡು. ನಾನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರಾತ್ರಿ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಕೂಗಿದವಲ್ಲಾ ? ಯಾವ ಕಾಯಿನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿರು" ಎಂದು ಭುಸು ಗುಟ್ಟು ಪಸೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಗಂಡ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಮಂಗಮ್ಮ ತನ್ನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನೇನೋ ಬೆಲೆಯಿಸಿ ತಿಂದಳು. ಅನಂತರ ಸಾಯಂಕಾಲದ ವರೆಗೂ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದಳು. ತರು ವಾಯ ನಾಲ್ಕು ಮನೆಗಳಾಚಿಗಿರುವ ಪಾರ್ವತಕ್ಕನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾತಾಡಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಕತ್ತಲೆ ಯಾಗುವ ವರೆಗೂ ಏನೇನೋ ಪಟ್ಟಾಣ ಹೊಡೆ ಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತರು. "ಅಂದ ಹಾಗೆ ಮಂಗಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಯಜಮಾನನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆಂದ

ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ನ್ನಳೆದು ಹೊರಗಿನಿಂದ ತಾಳ ಜಡಿದು, “ಕಳ್ಳ ಮಗನೇ! ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಬಂದೆಯಾ? ಬೆಳಗಾಗಲಿ! ನಿನ್ನ ಸಂಗತಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು. ಈ ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಹೊರಗಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದೇ ಇದೆ ಎಂಬ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟನು.

ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಂಗಳಮ್ಮ ನಡುರಾತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚಿತ್ತು “ಅಂದ ಹಾಗೆ ಅವರು ರಾತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆಂದಿದ್ದರಲ್ಲಿ! ಈ ನೆನಪಾಯಿತು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಬಂದಳು. ಹೊರಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ತಾನು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಲು ಮರೆತೆನಲ್ಲಾ ಎಂದು ತನ್ನ ತಲೆಗೆ ತಾನೇ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಳು.

ಕಳ್ಳ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಯಾವಳೋ ಹೊಳುರು ಬಂದು ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತು, “ಬಾಗಿಲು ತಗ್ಗಿ ಬೇಗ ಬೇಗ” ಎಂದನು.

ತನ್ನ ಮನೆವನ್ನು ಕುರಿತೇ ಅಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಂಗಳಮ್ಮ ಒಳಗಿರುವವನು ಗಂಡನಂದೇ ತಿಳಿದು “ನೀವು ಒಳಗೇ ಇದ್ದೀರೇನು? ಯಾವಾಗ ಬಂದಿರಿ?”

ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಳಗೇ ಬಿಟ್ಟು ತಾಳ ಹಾಕಿ ಹೋದೇ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ನನ್ನ ಮರೆವಿಗೆ ಬೇಕೇ ಬೇಕೆ!” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತಾಳ ತೆರೆದಳು.

ದಡಲ್ವನೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಕಳ್ಳ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ಬದಿಗೆ ದೂಡಿ ತೆರೆದ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಓಡಿದೇ ಹೋದನು. ಓಡುವ ಆತುರದಲ್ಲಿದ್ದವನು ಮನೆಯೊಳಗಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಕದ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಸೈರಣೆ ಇಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಹಣದ ಬೆಲವನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೋಣೆಯೊಳಗೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ಮಂಗಳಮ್ಮ ಆ ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅದು ಹೇಗೆ ಬಂತೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗದೆ, ಬಾಗಿಲು ಓಡಿದು ಗಂಡನನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸಿ ಏನು ಸಂಗತಿ, ಏನಾಯಿತು, ಓಡಿರುವನು ಯಾರು ಎಂದು ಬಡಬಡನೆ ಕೇಳಿದಳು.

ರಾತ್ರಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿರದೆ, ಸುಳಿಬಿದ್ದ ಕಳ್ಳನನ್ನೂ ಓಡಲು ಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ವಿದ್ರೇಯನ್ನು ಕಡಿಸಿದ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದ ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಹಣದ ಚೀಲ ನೋಡಿ ತಣ್ಣಗಾದನು. ಅವಳ ಮರೆವಿನಿಂದ ಚೀಲದಲ್ಲಿದ್ದ ತುಂಬಾ ಹಣ ಲಾಭವಾಯಿತು ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ವೆಚ್ಚಿದನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಆ ಹಣದ ಚೀಲ ದಕ್ಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

2019 年 12 月

[illegible]

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ २ ॥
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३ ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ४ ॥

[illegible]

በጥቅም ላይ የዋለው የሰነድ አይነት በተመለከተ መረጃ ያስፈልጋል፡

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a formal address, and it begins with the words "My Countrymen," which is a traditional opening for such a document. The letter discusses the state of the Union at the time and the challenges it faced.

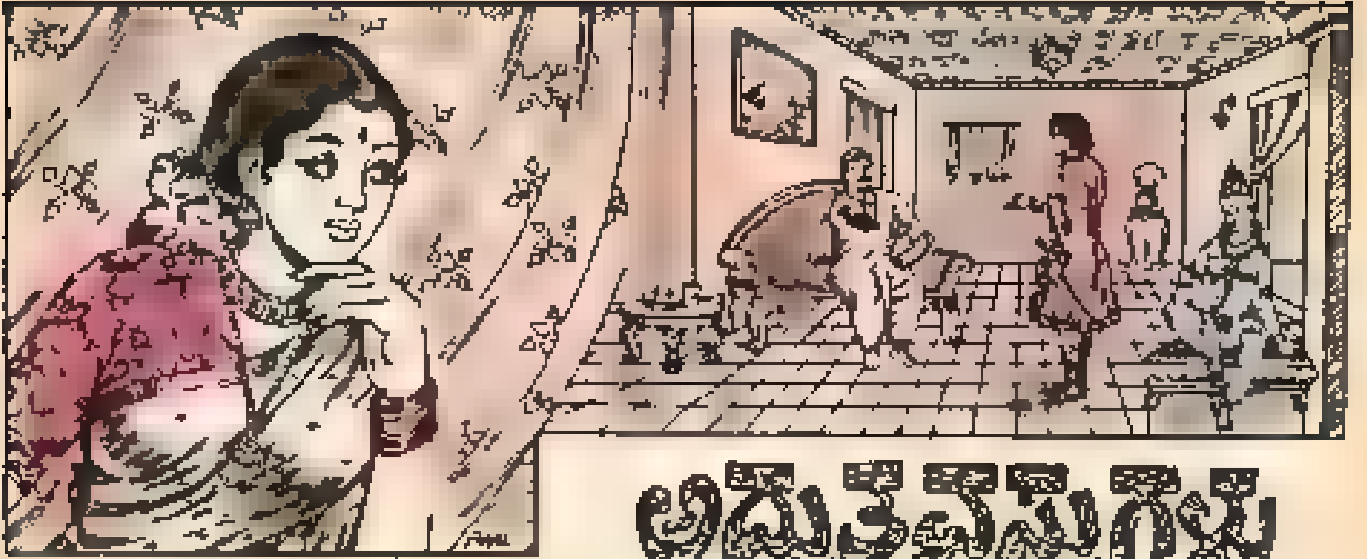
CONFIDENTIAL - NOT TO BE RELEASED TO THE PUBLIC

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

ಕರ್ನಾಟಕ ಮಹಾಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆ, ಕವಿ ಭೀಮರಾಜ ನಾಯ್ಕ,

Dr. J. N. S. S. S. S.

ಅದ್ಭುತವಸ್ತುಗಳು

ಹೀರಿಯ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹಳೆಯ ಜಮೀನ್ದಾರನಿದ್ದನು. ಹಿಂದೆ ಅವನ ಮನೆತನಕ್ಕೆದ್ದ ವೈಭವದ ಸಂಪನ್ಮತ್ತೆಗಳು ಈಗ ವಿಸರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಭಾಗ್ಯವತಿ ಎಂಬ ಮೊಮ್ಮಗಳೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು ಅವಳು ಅನುಮಾನ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದಾದರಿಂದ ಅನೇಕಮಂದಿ ಯುವಕರು ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ನಾನು ತಾನೆಂದು ಬರತೊಡಗಿದರು. ಹಾಗೆ ಒಂದ ವರದಿನ ಹತ್ತಿರ ಮುದ್ದು ಜಮೀನ್ದಾರನು ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವನೋ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಹಾಗೆ ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳ ಮದುವೆ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಆಶೆ. ಆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಏನೆಂದರೆ ಮೂರು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮೂರು ಅದ್ಭುತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತರಬೇಕು. ಅಂಥವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಕೆಲಮಂದಿ ಸಾಹಸಿಕರಾದ ಯುವಕರು ಜಮೀನ್ದಾರನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡುಹೋದರು.

ಆ ಊರಲ್ಲಿಯೇ ಜಯಂತನೆಂಬ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಯುವಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು ಅವನು ಅವರಿಗಿಂತ ಸಾಹಸಿಯೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಹೇಳು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಅವನು ಭಾಗ್ಯವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ತಗಲಿಸಿ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೇರಿಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಜಮೀನ್ದಾರನು. ಬಂದ ಕಾರ್ಯ ವಿಚಾರಿಸಿ. ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತಿವೆಯೇ? ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಹೇಳುವ ಮೂರು ಅದ್ಭುತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತರಬೇಕು." ಎಂದನು.

"ಗೊತ್ತಿದೆ. ತರುತ್ತೇನೆ. ಅವುಗಳೇನೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿ ಮತ್ತೆ." ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಜಯಂತ.

"ಹೀಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋದರೆ ಒಂದು ಪಾಳು ಬಿದ್ದ ಪೆವಾಲಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಆವರಣ ದೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಭೂಗರ್ಭದ ಗುಹೆಯೊಂದಿದೆ. ಯಂಥ ಆ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಡಕ್ಕೆ ಇದೆಯಂತೆ. ಅದನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರೆ ಕೆಲಮಂದಿ ಮನುಷ್ಯರು ಒಂದು ನಾವು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರಂತೆ. ಮೊದಲು

ನೀನು ಆ ಫ್ಯಾಷನ್‌ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬಂದರೆ
ಕುಳಿದರೆತು ಪಕ್ಕಗಲ್ಲನ್ನ ಕುರಿತು ಆರೋರಿ
ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದ ಜಮೀನ್ದಾರ.

ಕರಿಯೆಂದು ಕಯಂಕು ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ
ಪ್ರಯಣ ಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋ
ಎಂದೂ ಮಾಡಿದೆಯೇ? ಹತ್ತು ದಿಗ್ಗಣ ಮೇಲೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು. ಆಗ
ಅವನು ಕುಂದಾ ದೇವರು ಸುಮ್ಮನಿ ಹೋಗಿದ್ದರು
ಅದ್ಭುತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತುಂಬಿದವು ಹೋದವರು
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದರು ಇವು ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಜಮೀ
ನ್ದಾರನು ಕಯಂಕನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು,
"ಫ್ಯಾ ಕುಂದೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕಯಂಕನು ತನ್ನ ಚಲನೋದ್ದೇಶದ ಫ್ಯಾ
ಷನ್ನು ತೆಗೆದು, ಜಮೀನ್ದಾರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಜಮೀ
ನ್ದಾರನು ಫ್ಯಾಷನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಬರಿ ತೆರೆಗೂ ನೋಡಿ,
ಅದನ್ನು ಬಾರಿಸಿದನು. ಆಗ ಎಲ್ಲಿಂದರೋ ಹತ್ತು
ಮಂದಿ ಮನುಷ್ಯರು ದಾರದಡನೆ ಬಂದು ಬಿಡು

"ವಿನಾಗಬೇಕು ಸ್ವಾಮಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ನನ್ನ ಕೋಟಕ್ಕೆ ಬೇರಾಗಿ ಬೇರೆ ಹಾಕಬೇಕು"
ಎಂದ ಜಮೀನ್ದಾರ. ಅವರು ಕೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ಅವನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

"ಇನ್ನು ಎರಡನೇ ವಸ್ತುವಿನ ವಿವರ ಹೇಳಿ"
ಎಂದ ಕಯಂಕನು ಜಮೀನ್ದಾರನಿಗೆ ಕೇಳಿದ.

"ಒಬ್ಬ ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು.
ಅಲ್ಲಿಯೊಬ್ಬರು ಮಳದಿದ್ದ ದೌವನ್ನು, ಬಿಡುತ್ತದೆ
ಅದರ ಕೀಗೆ ಎಳೆಯೋ ಮುಂಗೊದರೆ ಬಂದ.
ಹುಯಿತ್ತು ಇದು ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರು. ಕೂ
ಳೆದಂತೆ ಬಿಟ್ಟವರಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಹುಯಿತ್ತನ್ನು
ಕಂಡುಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದ ಮಂದಿ ಜಮೀನ್ದಾರ.

"ಬಿಟ್ಟದ್ದೆಂದು ಕಯಂಕನು ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿಗೆ
ಹೋದನು. ಬಂದಿ ಬಂದಿ ನೋಡಲು, ಕಿಟಕಿ ಪಶ್ಚಿಮ
ನಿಂತು ತನ್ನನ್ನು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡಿಸಿದ ಗೊತ್ತಿರುವ ವಾಗ್ಯ
ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು,
ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದನು. ಕೆಲವು ದಿಗ್ಗಣ ಮೇಲೆ

ಜಯಂತನು ಧೂಳಿನಿಂದ ಬಿಂದಿಯಾದ ಒಟ್ಟಿಗಳಿಂದ ತುಂಬಾ ದಣಿದು ತೇಕುತ್ತಾ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ಜಮೀನ್ದಾರನಿಗೆ ತಾಯತ್ತನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟನು.

ಜಮೀನ್ದಾರನು ಆ ತಾಯತ್ತನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, "ಭೇಷಾ! ನೀನೇ ನಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯವತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗಂಡ. ಇನ್ನು ಕುತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ತಾಳವಿದ್ದ ದೇವಾಲಯದೊಳಗಿರುವ ಮಾತಾಡುವ ಗಿಳಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಯಿತು!" ಎಂದನು.

ಜಯಂತನು ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಾ ಕಿಟಕೀ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದ. ಭಾಗ್ಯವತಿ ಆರಳು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅನಂದ ಪುಳಕಿತನಾಗಿ ನಡೆದನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಜಯಂತನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಅವನ ಶೇಖರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗಾಯಗಳಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಗಳೂ ಹರಿದಿದ್ದುವು. ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ತಂದಿದ್ದ ಮಂಜರವನ್ನು ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟನು. ಅದೊಳಗೆ ಗಿಳಿ ಇದ್ದಿತು.

"ಗಿಳಿಯೇ, ಗಿಳಿಯೇ! ನನಗೆ ನೂರು ವರಹಗಳು ಬೇಕು!" ಎಂದು ಜಮೀನ್ದಾರನು ಗಿಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ. "ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನೂರು ವರಹಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ ಹೋಗು!" ಎಂದಿತು ಗಿಳಿ ಅಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಜಯಂತನನ್ನು

ತನ್ನ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉಪಚರಿಸಿದನು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ, ಜಾಲಿಯಲ್ಲಿ ನೂರು ವರಹಗಳ ಮೂಟೆಯೊಂದು ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

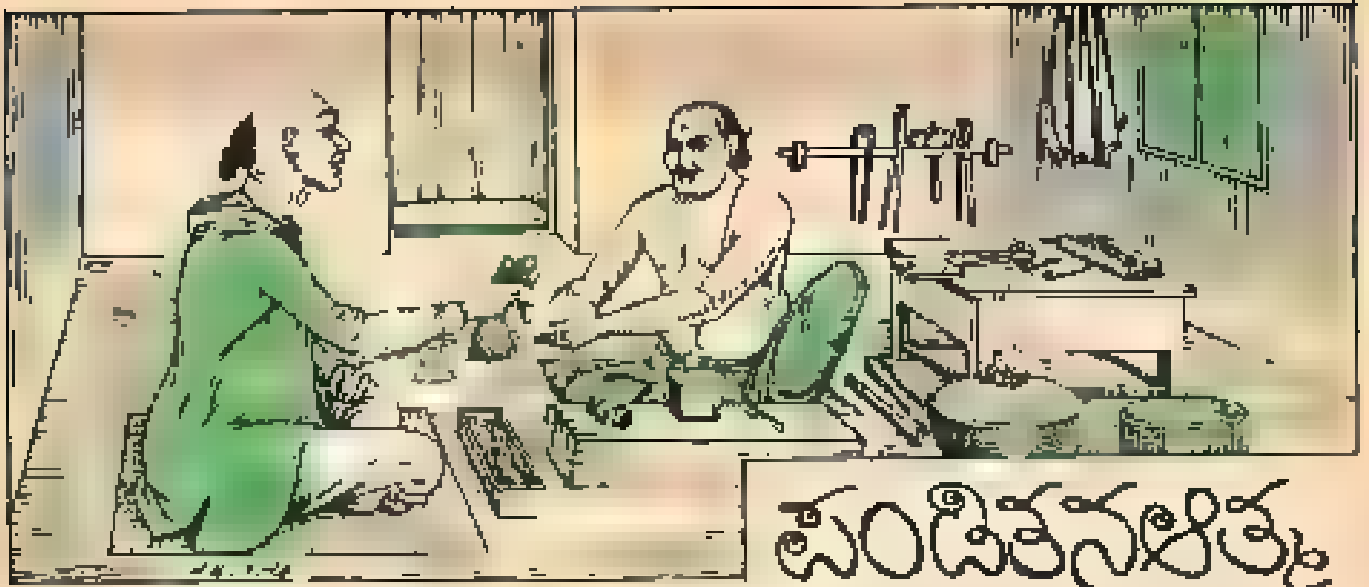
ಆ ಮೇಲೇನು? ಜಮೀನ್ದಾರನು ಅತಿ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಭಾಗ್ಯವತಿಯನ್ನು ಜಯಂತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ಜಯಂತನು ಭಾಗ್ಯವತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡುಹೋದನು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಗಿಳಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಗಿಳಿಯೇ, ನನಗೆ ಸಾವಿರ ವರಹಗಳು ಬೇಕು!" ಎಂದನು.

"ಇನ್ನೇನಿದೆ? ಮದುವೆಯಾಯಿತು, ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿತು, ನಾಟಕ ಬೆಳಗಾಯ್ತು! ನನ್ನ ಬಿಡು! ನನ್ನ ಯಜಮಾನ ಜಯಂತ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗಿಳಿ ಮಂಜರದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ದೂಡಿ ತುರ್ರನೆ ಹಾರಿ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಜಮೀನ್ದಾರನು ಪತಾಶೆ ನಾಗಿ ಧಕ್ಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಾರಿಸಿದನು. ಧಕ್ಕೆ ಒಡೆದು ಹೋಯಿತೇ ಹೊರತು ಮನುಷ್ಯರಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಜಮೀನ್ದಾರನು ತನ್ನ ಕೈಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ತಾಯತ್ತನ್ನು ಕಿತ್ತು ಬಿಸುಡುತ್ತ, "ಮೋಸ! ಮೋಸ!" ಎಂದು ಕಲೆ ಬೆಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.

ಪಂಡಿತನಚರಿತ್ರೆ

ಹಿರಿವಾಣಿಯವರು ಬಿರಿಯಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರನೇರಿ ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತನಿದ್ದನು. ಅವನು ಆ ಬಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪಾಠಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಬಡತನದಿಂದಲೇ ಆತನ ಜೀವನ ರಥ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯವನಾದ ದರಿಂದ ಬಿರಿಯವರ ಪ್ರೀತಿಯು ಗೌರವಕ್ಕೂ ಪಾತ್ರವಾಗಿದ್ದನು.

ಆತನ ಮಗಳು ಸುಲೇಖಿ ಮುಷ್ಕೋಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನ ಪೆಂಡತ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ಬಾರಿ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ದಿಗಂಬರನು ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದರಂತೆ ಬಾರಿ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸುಲೇಖಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳ ತಾಯಿ ತೀರಿಹೋಗಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನೆಯನ್ನೂ ಶಾಲೆಯನ್ನೂ ದಿಗಂಬರನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ದಿಗಂಬರ ಮಾಸ್ತರನಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತುಂಬಾ ಕಡಮೆಯಾಯಿತು. ಹೆಂಡತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜನ ಕಡಮೆಯಾದುದರಿಂದ ವಿಚಾರ ಕೂಡ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು.

ಹಾಗೆ ಉಳಿಯುವ ಹಣವೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಸಂಬಳದಿಂದಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬೇರೆ ಇಡ ತೊಡಗಿದನು.

ಒಕೆಂದರೆ, ಮಗಳಿಗೊಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನ ಆಸೆ. ಮದುವೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೇನೂ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೂ ಉಳಿದ ಹಣವನ್ನು ನಿಕುಲೇಶನೇರಿ ಸ್ವರ್ಣಕಾರನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೆ ಏರಡು ವರ್ಷ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಮೇಲೆ ನಕುಲೇಶನೇರಿ ಚಿನ್ನದ ಸರಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆಂದು ಮಾತಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಸುಲೇಖಿ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಾಗ ದಿಗಂಬರನು ತಾನು ಚಿನ್ನದ ಸರಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಕುರಿತು ಮಗಳಿಗೂ ಹೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು, "ಅದೇನು ಏತಕ್ಕೆ ಅಮ್ಮಾ? ನಿಮಗೆ ವರುಷಾಗಿದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಲೂ ಪುಟ್ಟಕರಮಾದ ಆಹಾರವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಣ ಉಳಿಸುವುದೇಕೆ ಅಮ್ಮಾ?" ಎಂದಳು.

"ಹಾಗಲ್ಲವಮ್ಮ. ನಿನ್ನ ಮದುವೆಗೆ ಕೂಡಾ ಸಾವೇನೂ ನಗನಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ

ಕೊರಳಿಗೊಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿನ್ನಮ್ಮ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಅಶ ನೆರವೇರಲಿ. ಮತ್ತೆ ನೋಡೋಣ ನನ್ನ ತುಪ್ಪಿವುಟ್ಟು. ನನಗೇನಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಒಲ ಬಂದು ? ಕಡಿಯಿರಿಕ್ಕಿದೆಯೋ ಕೊಚ್ಚಿರಿಕ್ಕಿದೆಯೋ ? " ಎಂದು ದಿಗಂಬರನು ಮಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದನು.

ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡುವ ಗಡು ಎರಡು ವರ್ಷ ತುಂಬಿತನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ದಿಗಂಬರ ಏಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎದೆನೋವೆದ್ದು ಬೋದತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದನು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬೆದರಿ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ, ಊರವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ದಿಗಂಬರ ಮಾಸ್ತರನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದರು. ವೈದ್ಯನು ಬಂದು ಎನ್ನೋ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಕೊಡಾ ಮಾಡಿದನು. ಸುಲೇಖ ಳಿಗೂ ಸಮಾಚಾರ ಹೋಯಿತು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕೆಲವರು ಸಮಯ ಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು,

ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ದಿಗಂಬರನನ್ನು ಆರೈಕೆ ಮಾಡು ತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಲೇಖ ತನ್ನ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದಳು.

ದಿಗಂಬರನು ಮೂರು ದಿವಗಳ ವರೆಗೆ ಮೋದ ಎಲ್ಲದಿದ್ದು, ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿದನು. ಮಗಳ ಗುರುತು ಹಿಡಿದನು. ಎನ್ನೋ ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ದನು. ನಾಲಗೆಯಾಡರಿಸ್ತು ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿತು ಸುಲೇಖಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಒದಲಾಡಿ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟನು.

ತಂದೆಯ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಚಂದಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿವಳು ಸುಲೇಖ. ಮೊದಲೇ ದಿಗಂಬರನು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಒಳಮನವನ್ನು ಊರ ಹಿರಿಯ ರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಂತೆ, ಅವನ ಮನೆಯನ್ನು ವಾಪ ಶಾಲೆಗೇ ಕೊಡಿಸಿದಳು.

ಊರಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಸುಲೇಖಳನ್ನು ಪರಾಮರ್ಶಿಸಿದರೂ, ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ ಮಾತ್ರ ಒಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೋ? ಊರಲ್ಲಿಲ್ಲವೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡಳು. ಆಮೇಲೆ ಏನೋ ಸಂದೇಹ ವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಸುಲೇಖ ತಾನೇ ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ಊರ ಹಿರಿಯರೊಂದಿಗೆ ಮೋದಳು.

"ಬಾರಮ್ಮ ! ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ದಿಗಂಬರ ಮಾಸ್ತರನು ಹಿರಿಹೋದುದರಿಂದ ಉರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟ ವಾಯಿತು. ಅವರು ಧಾ ಮಾಸ್ತರು ಇನ್ನಾರಿದ್ದಾರೆ ? ನಾನು ನೋಡಲು ಬರೋಣಾಂತಲೇ ಇದ್ದೆ ಮೈ ಹುಪ್ಪಾರಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಬರಲಾಗಲಿಲ್ಲ." ಎಂದು ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ ಹಲ್ಲುಗಿಂಜುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

"ಅದಕ್ಕೇನೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ನಾನೀಗ ಏಕೆ ಬಂದೆ ನೆಂದರೆ, ನನಗೀಗ ತುಂಬಾ ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟು ಬಂದಿದೆ ಅಪ್ಪ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರವ್ವೆ ? ಅದನ್ನು ಈಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ ಅಂತ

ಬಂದೆ" ಎಂದಳು ಸುಲೇಖಿ. "ಯಾವ ಹೂವನ್ನು? ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಅವರೇನೂ ಕೊಡಲ್ಪಿಲ್ಲವಲ್ಲ?" ಎಂದ ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ

"ನನಗೊಂದು ಚನ್ನದ ಸರ ಮಾಡಿಸಿರಿಕೆ ಹೇಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ತಿಂಗಳಿಗಿಳೂ ಹಣ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅವರು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದೆಂದು ಹೇಳುವಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಸುಲೇಖಿ.

"ಅದು ನನಗೇನು ಗೊತ್ತಮ್ಮ? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ನಾನಂತೂ ಏನೂ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಇಲ್ಲ" ಎಂದ ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ.

ಸುಲೇಖಿಯೊಂದಿಗೆ ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಊರ ಹಿರಿಯರು ಅವನಿಗೆಷ್ಟೋ ಹಣ ನೀಡಿದರು ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ದಿಗಂಬರನ ಹಣ ಇರುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಸೋಮನಾಥನೆಂಬವನು ಇಂದ್ರ ಜಾಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲ ಜಾಣ. ಅವನು ದೆವ್ವ ಗಳನ್ನು ಅವಾಹನ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಹಿಡಿದ ದೆವ್ವಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಹಾ ಫಲಿತ. ಅವನು ಮುಂದೆ ಒಂದು, "ಸುಮ್ಮನೆ ಬರ್ಚಿ ಏಕೆ? ಪಾತ್ಕಿಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಹೋಗಲೇ, ದಿಗಂಬರ ಪಂಡಿತ ರೇಸೋ ಆಸ್ಥಿಕವಾಗಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು ಎ-ಹಹ ವತ್ಸವೂ ಪುರಾವೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇದೊಂದು ಕಠಿಣ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಸರಿ. ಇದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಕಾರಿ ನಿನ್ನ ಒರರ ಆತ್ಮವನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮ ಹೋದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ಏನು ಮಾಡುವುದು? ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿಯು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

ಅದಕ್ಕೊಂದು ದಿನವನ್ನೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡ ರಾಯತು. ಆ ದಿನ ದಿಗಂಬರ ಪಂಡಿತನ ಮನೆಯ

ಅವರೊಳಗಿದ್ದ ಸತ್ಯವನ ಆತ್ಮದ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ನೋಡಲು ಜನರು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಒಂದು ಕೂಡಿ ಬರು. ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು ಸೋಮನಾಥನು ಒಂದು ಮಗ್ಗನ ಮಡಕೆ ಮತ್ತು ಅಂಕಹುದೇ ಪಾಣಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು "ಯಾರಾದರೂ ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಮನೆ ಹಿಂದಿನ ಸೀಮೆ ಗಿಡದಿಂದ ಬೆರೆದ ನೀಯೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಯಿಡುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ" ಎಂದನು.

ದಿಗಂಬರನ ಮನೆಹಿಂದೆ ಒಂದು ಗಿಡ ಬೆಳೆದಿತ್ತು. ಅದು ದಿಗಂಬರನ ಒಹಳ ಪ್ರಿಯವಾದ ಗಿಡ. ವರ್ಷ ಪೂರಾ ಫಲವಿಡುವಂತಹುದು. ಊರಿನ ಜನರೂ ಇದೇ ಗಿಡದ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ಊರಿಂದ ಅನಿಗಿರಿಸು ಕೆಲವರು ಬಂದು ಅನುಸರಿಸಿ ದಿಗಂಬರನ ಶವವನ್ನು ಆ ನೀಯೆಗಿಡದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ದಹನ ಮಾಡಿದರು. ಇನ್ನೆಗೆ ಈ ಗಿಡ ಮೂವರು ಹೋಗಿ ಬಾಚಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು ತಂದರು ಸೋಮನಾಥನು
ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೊಂದಿಗೆ, "ದಿಗಂಬರ ಪಂಡಿತರು ತೀರಿ
ಹೋಗಿ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಾಗಿವೆ. ಒಂದು ತಿಂಗಳ
ವರೆಗೂ ಅವರ ಆತ್ಮ ಇಲ್ಲೇ ತಿರುಗುತ್ತಿರು
ತ್ತದೆ ಅದನ್ನು ಆವಾಹನ ಮಾಡಿ, ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟ
ವಾದ ನಂಬೇ ರಸದ ರುಚಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ.
ಅಯ್ಯಾ, ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ, ದಿಗಂಬರ ಪಂಡಿತರು
ನಿನಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೆ ಅವರು
ಈ ಮಡಿಕೆಯೊಳಗೆ ಒಂದಿರುವರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ದಾಖಲೆ
ಕಾಣುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಡಕೆ ಏನೂ ಶಬ್ದವಿಲ್ಲದೆ
ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ಸರಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದ,
ಸೋಮನಾಥನು ಎಲ್ಲಾ ನಂಬೇ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿ
ರಸವನ್ನು ಮಡಕೆ ತುಂಬಾ ತುಂಬಿಸಿ ಅವರ
ಮೇಲೊಂದು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ಅವರ ಮೇಲೆ
ಬಾಣಾಲಯಸ್ಥಿಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ಏನೋ ಮಂತ್ರೋ
ಚ್ಚಾರಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು, ಕೈಯಿಂದ ಏನೇನೋ
ಮುದ್ರೆಗಳು.

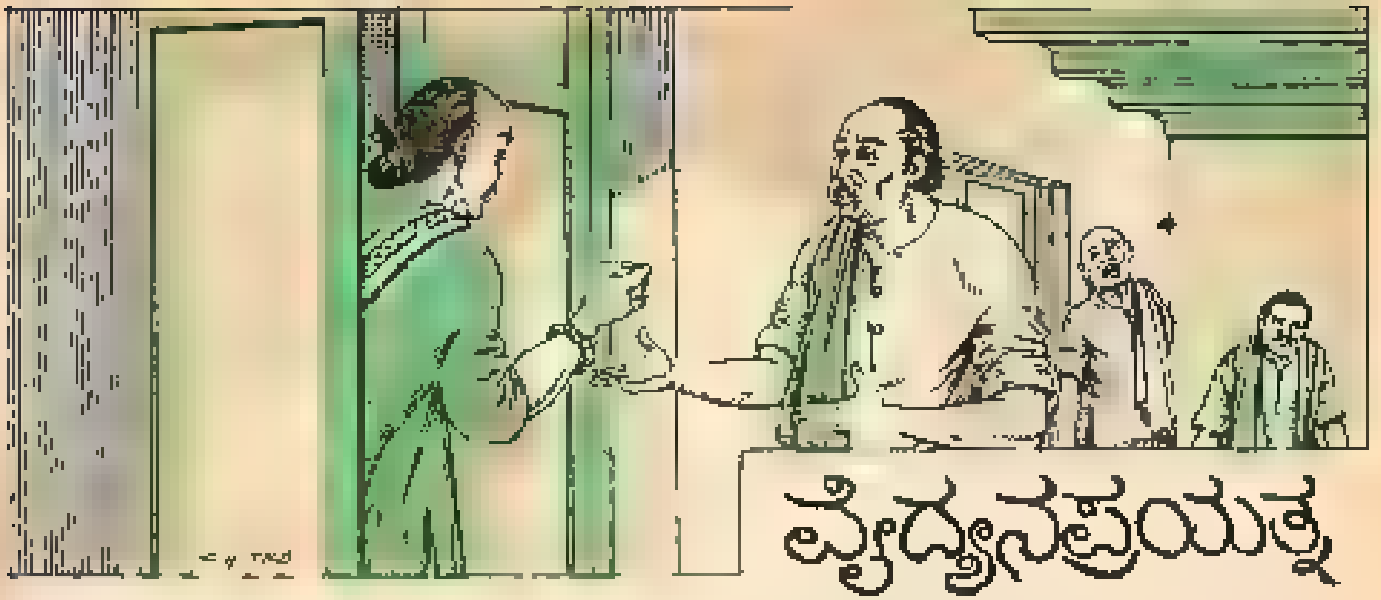
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಡಕೆಯೊಳಗೆ ಸುಕ್ಷ್ಮಾಭವು
ಹೊರಡತೊಡಗಿತು ಮಿಂಚಿ ರಸವು ಕುತೂಹಲವನ್ನು
ಕೊಡಗಿತು. ಮಡಕೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ನೊರೆ ಮೇಲೆದ್ದು
ಎತ್ತಿತ್ತಿ ಹಾಕತೊಡಗಿತು.

"ದಿಗಂಬರ ಪಂಡಿತರ ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ,
ಅವರ ಹಣ ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿಯ ಹತ್ತಿರವಿರುವ
ದಂದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಆರ್ಥ ಅವನು ಒಪ್ಪಿ ತೀರಲೇ ಬೇಕು
ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಗಲೇ ಈ ಆತ್ಮವನ್ನು ನಕುಲೇಶಾ
ಚಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆಮೇಲೆ
ಏನೂ ಕಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಂತೆ ಅವನ ಮನೆಯು
ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥವೆಲ್ಲಾ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತದೆ"
ಎಂದ ಸೋಮನಾಥ.

"ಬೇಡ ಬೇಡ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹಣವಿರುವ
ಮಾತು ಎದವೇ ಲೆಕ್ಕ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರ ಮಗ
ಳಿಗೆ ಹಣವೇ ಬೇಕೋ ಚಿನ್ನದ ಸರವೇ ಬೇಕೋ
ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನ
ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಿ." ಎಂದ ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ.

ಸುಲೇಖ ಚಿನ್ನದ ಸರಪನ್ನೇ ಕೊಡಲು ಹೇಳಿದಳು.
ನಕುಲೇಶಾಚಾರಿ ದಿಗಂಬರನು ಹೇಳಿದಂತಹ ಸರ
ಪನ್ನೇ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟು, ಸೋಮನಾಥನು ಮಾಡಿದ
ಹಸ್ತಲಾಭವವೇನೇದರೆ, ಅವನು ಮಡಕೆಗೆ ಮುಚ್ಚಿದ
ವಸ್ತುವಲ್ಲಿ ಲಗಸರ ಸೋಡಾದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ
ಉಂಡೆಯನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅದನ್ನು
ನಿಂಬೆರಸದೊಳಗೆ ಜಾರಿಸಿದ್ದನು, ಅದಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪು
ತಗಲಿದ ಕೂಡಲೇ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಉಕ್ಕಿ ಹೊಗೆ
ಯನ್ನೂ ನೊರೆಯನ್ನೂ ಕಾಡತೊಡಗಿತ್ತು!

ಹಿಂದೆ ವೆಂಕಟಾಪ್ಪರದಲ್ಲಿ ಅನಂತಾಚಾರ್ಯರೊಬ್ಬ ವೈದ್ಯರಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವೈದ್ಯರೇ ಇಲ್ಲ. ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲಿನ ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದಲೂ ಜನರು ಬಂದು ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಹೊರಗಿನ ಊರಿಗೆ ಹೋದ ಅನಂತಾಚಾರ್ಯರು ಆರು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದರು. ಆಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನೇ ಕಾದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಗ್ರಾಮದ ಕೆಲಮಂದಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಅಶ್ವರ್ಯವಾಯಿತು! ವಿನೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಲೂ, ಆ ಊರಿನ ಪಟೀಲರು ಎರಡುದಿನಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣು ತರೆಯದೆ ಜ್ವರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಅವನರವನರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬೆವರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇಗಬೇಗನೇ ಪಟೀಲರ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದರು.

ಪಟೀಲರಿಗೆ ಜ್ವರ ಕೆಡದ ಹಾಗೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಮಲಗಿದ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗೆ ಬಂಧು ಬಳಗದವರೂ, ಊರ ಹಿರಿಯರೂ ಕೂಡಿ, ಏನು

ಮಾಡಲೂ ತೋಚದೆ ಅನಂತಾಚಾರ್ಯರ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನೇ ಎದುರು ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಅನಂತಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಜೀವ ಬಂತು. ಅವರು ಬೇಗ ಬೇಗ ಒಂದವರೇ ಧರಣಿಯನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸದೆ ನೇರಾಗಿ ರೋಗಿ ಇರುವ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ರೋಗಿಗಳನ್ನು ದಿಶಾಂತವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದೇ ಅವರ ಕ್ರಮ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು.

ಒಳಗೆ ಹೋದ ಆಚಾರ್ಯರು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಹೊರಗೆ ಬಾರದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಒಳಗೆ ಏನು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಡೆಯುವುದೋ ಎಂದು ಎಲ್ಲಿರಿಗೂ ಆತುರತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯರು ಬಾಗಿಲು ತೂರು ತೆರೆದು, "ಅಯ್ಯಾ, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಣಿ ಕೊಡುವಿರಾ?" ಎಂದರು. ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಒಂದು ಅಣಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟರು. ಆಚಾರ್ಯರು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು.

ಒಳಗಿನಿಂದ ಬೆಕ್ಕಪುಟ್ಟ ಸವ್ವಳ ಕೇಳಿಸತೊಡಗಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಬಾಗಿಲು ಏ.ತ್ತ್ಯೆ ತುಸು ತೆರೆದು ಆಚಾರ್ಯರು ಮುಖ ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವಾಗ, “ವಟೀಲರಿಗೆ ಹೇಗಿದೆ,” ಎಂದು ಹಿರಿಯ ಕರಣಕರು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿಮಾಡಿದ. “ಪ್ರಸ್ತುತ ಒಂದು ಸುತ್ತಿ ತನ್ನಿ! ಆ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳು ತ್ತೇನೆ!” ಎಂದರು.

ಸುತ್ತಿ ಬಂತು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಚಾರ್ಯರು ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಈಸಾರಿ ಕೋಣೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸವ್ವಳ ಕೇಳಬರತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರ ಎದೆಯೂ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು.

ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ಸ್ವಲ್ಪ ತೆರೆದು ಆಚಾರ್ಯರು ಮುಖ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಆಗ ವಟೀಲರ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯಾತುರದಿಂದ, “ಅಣ್ಣಯ್ಯನಿಗೆ ಹೇಗಿದೆ ವೈದ್ಯರೇ? ಕಣ್ಣು ಕೆರಿದನೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಆ ಸಂಗತಿ ಆಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಮೊದಲು ಒಂದು ಗುದರಿ ದೇಗನೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದರು ಆಚಾರ್ಯರು.

ದೂರೋ ಓಡಿಹೋಗಿ ಗುದ್ದಲೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದನ್ನು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ಆಚಾರ್ಯರು ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಈಸಾರಿ ಹೊರಗೆ ಇಡ್ಲವರ ಕಿವಿಗೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಶಬ್ದಗಳು ಕೇಳತೊಡಗಿದುವು.

ಒಳಗೆ ವೈದ್ಯನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂಬುದು ಹೊರಗಿದ್ದವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಆತುರದ ಕಟ್ಟಿಯೊಡೆಯತು, ಕೆಲವರು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಒಡೆದು ಆಚಾರ್ಯರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬರುವಂತೆ ಕರೆದರು. ಆಚಾರ್ಯರು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ಕಶ ಶಬ್ದಗಳು ನಿಲ್ಲಲೂ ಇಲ್ಲ.

“ಇನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಬಾಗಿಲು ಒಡೆದು ಏನು ಸಂಗತಿ ನೋಡಲೇ ಬೇಕು. ಕಿವಿಗಳೆಲ್ಲ ಹರಿಯುವ ಹಾಗೆ ಅದಂಥ ಕಟ್ಟಿ!” ಎಂದರು ತಡೆಯಲಾಗದೆ ಕೆಲವರು.

ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಒಡೆದರು. ಒಳಗೆ ವಟೀಲರು ಮುಷ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿತ್ರಾಣರಾಗಿ ಮಲಗಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಚಾರ್ಯರು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬಿಜೆದಗಳ ಬೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬೀಗವನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಲು ಆಗಿ, ಸುತ್ತಿ, ಗುದ್ದಲೆ ಗಳನ್ನು ಬಗಿಬಗಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಅದನ್ನು ಮೋಡಿ ಅದುವರೆಗೂ ಏನೇನೋ ಗಾಬರಿಯ ಎಣಿಕೆಗಳಿಂದಿದ್ದವರಿಗೆ, ಒಮ್ಮೆಗೇ ನಗು ವೆದ್ದು ಬಂದಿತು.

ಕತ್ತೂರು ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ

ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಾಂಶುಪಟ್ಟಣದ ಕತ್ತೂರು ಎಂಬ
ಅಕ್ಕಕ್ಕೆ ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಪರಿವಾರಗಳಾಗಿ
ಬಂದಳು, ಚಿತ್ರ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಸವಾಯಿ
ದಂಗೆ ಮೂರು ದರ್ಜೆಗಳ ಮೊರೆ ದೇಶ
ವನ್ನು ಅರಸರೊಡನೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ
ಅಕ್ಕ ಇಂದಿಯಾ ಕಂಪನಿಯವರು, ಕತ್ತೂರು
ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮನಿಂದ ಬಹಳ ಮೆಚ್ಚು ತಿಂದರು.

ಮೈಸೂರುಸೇವೆ ಕತ್ತೂರು ರಾಣಿಗೆ ಎರಡು
ನೆಯ ಪೆಂಡೆ ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ. ಮೊದಲನೇ
ಪೆಂಡೆ-ಕರಾವಳಿ ರಾಣಿ ಕುಮಾರಮ್ಮನಿಗೂ, ಚೆನ್ನ
ಮ್ಮನಿಗೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮಕ್ಕಿದ್ದರು. ಆದರೂ
ಮೈಸೂರುಸೇವೆ ಮರಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಣಿ
ಚೆನ್ನಮ್ಮ, ಅವಳು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪುರುಷನನ್ನು
ದತ್ತು ಸೇವೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಿಸಿದಳು.

ರಾಣಿ ಕುಮಾರಮ್ಮನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯ ವಿಷಯ
ಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಸ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯ
ಕಾರಣ: ಮರಣಾನಂತರ ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ
ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ
ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಕುಮಾರನನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಅಕ್ಕ
ಅಕ್ಕನನ್ನಾಗಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಅದೇ ಅವ
ರಿಬ್ಬರೂ ಅಕ್ಕನವರನ್ನೇ ಅಕ್ಕನಾದರು. ಮೂರು
ಚೆನ್ನಮ್ಮ ದತ್ತವತ್ತನ್ನು ರಾಜ್ಯದವರಿಗೆ
ವ್ಯಕ್ತಿಸಿದರು.

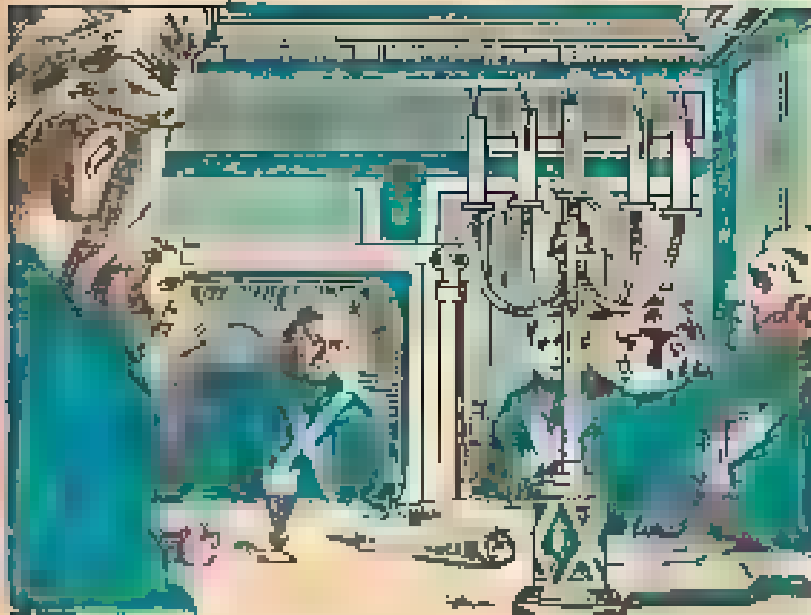
ಈಗ್ಗೆ ಇದೇ ಈ ಕೃಷಿಕರಾದ ಆಗಲ-
ದೇವ- ಹುಟ್ಟಿ ಪೂಜಾರಿಗಳು ಆಗಲೂ ಇದೇ
ಕಾರಣ ಕೃಷಕರಾದ ಆಗಲ- ಮುಖವು
ಇವು ಕೃಷಕರಾದ ಆಗಲ- ಇವು
ಕೃಷಕರಾದ ಆಗಲ- ಇವು
ಕೃಷಕರಾದ ಆಗಲ- ಇವು
ಕೃಷಕರಾದ ಆಗಲ- ಇವು
ಕೃಷಕರಾದ ಆಗಲ- ಇವು
ಕೃಷಕರಾದ ಆಗಲ- ಇವು

ಧಾಕರೇಗೆ ಈ ಗ್ರಂಥವೇ ರಿತು. ಕೆತ್ತೂರು ರಾಜಾರಾಜಮ್ಮ ಹೊಸದುರಗಿ, ಆ ರಾಜ್ಯವು ಕೆಂಪನಿಗೆ ಸ್ವಂತವಾಯಿತೆಂದು ಆಗಿಂದಾಗಲೇ ಪ್ರಕಟವಾಯಿ ಸ್ಥಾನಿತವನ್ನು ಕೆತ್ತೂರು ಕೋಟೆಯ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಲು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಕೋಟೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ ರಾಣಿಯ ಸ್ನೇಹಿತರು ಗುಂಡಿನ ಮಳೆ ಸುರಿಸಿದರು. ಆ ಗುಂಡಿನ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಧಾಕರೇಯ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಬ್ಯಾಕ್, ಡಿಬ್ಬಾನ್ ಎಂಬವರು ಸತ್ತರು.

ಗಾಡಮ್ಮ ಕೋಡಿ ಭಾತರೆ ಪುತಿಗ್ಗಿವಳಾಗಿ
ತಾನೆ ಕೋಟೆಯ ಮೇಲೆ ಸೈನಿಕರನ್ನು ನಡೆಸಿ
ಕೊಡತು ಹೋದನು. ದಾಳಿ ಬೆನ್ನಯ್ಯ ಸ್ವಯಂ
ಹೊದತು ಬಂದು ಕೋಟೆಯ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ತೊಡ
ಗಿದಳು. ಅವಳ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುರಿ
ಗಾಡನಾದ ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬ ಭಾತರೆಯ ಮೇಲೆ
ತುಪಾಕಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದನು. ಭಾತರ
ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಉರುಳಿಬಿದ್ದು ಸತ್ತನು.
ಅವಳ ಸೈನಿಕರು ಭೀತಿಯಿಂದ ಓಡಿಹೋದರು.

ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರ ಇಂದಿಯಾ ಕಂಪನಿಯ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸೈನಿಕರು ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಕೊಂಡರು. ಇನ್ನಷ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಮೂವ ಎಂಟುಮಾನ್ಯ ಕೊಡದೆ, ಕೊನೆಗೆ ಯೋಧನೇ ಶತ್ರು ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗಾಗಿ ಎಂಥಾದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು.

ಈ ಅಜ್ಜಿಯವರ ಮಾತಿಗೆ ಈಶ್ವರ ಇಂದಿಯಾ ಕಂಪನಿಯ ಮುಖವಾಡವನ್ನು ಕಳವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಬಾಡು ಮತ್ತು ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಪಾದರಿಸುವ ರಾಗವಿರುವ ಕೊನೆಗೂ ಕೆನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ಘಟಿಸಿದರು ಅವರು ಘಟಿಸಿದರು. ಮೊದಲ ದಿನದಿಂದಲೂ ಸುಖವು, ಕತ್ತಿರನ್ನು ಮತ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು.

ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರ ಇಂದಿಯಾ ಕಂಪನಿಯ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸೈನಿಕರು ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಕೊಂಡರು. ಇನ್ನಷ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಮೂವ ಎಂಟುಮಾನ್ಯ ಕೊಡದೆ, ಕೊನೆಗೆ ಯೋಧನೇ ಶತ್ರು ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗಾಗಿ ಎಂಥಾದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು.

ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಅವರೂ ಸಹ, ವೈರಿಗಳಾದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಾಳಾ. ಅವರು ರಾಣಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೈಯ್ಯಂತೆ ಮಗ, ಪಾಂಡಿಗೂ ಕೊಡುವ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಚ್ಚಿ ರಾರವೆಂದು ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ.

ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ಸೈನಿಕರು ತಮ್ಮ ರಾಣಿಗಾಗಿ ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡುವ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಚ್ಚಿ ರಾರವೆಂದು ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳಾ. ಅವರು ರಾಣಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೈಯ್ಯಂತೆ ಮಗ, ಪಾಂಡಿಗೂ ಕೊಡುವ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಚ್ಚಿ ರಾರವೆಂದು ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳಾ.

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಮೋಸದಿಂದ ಈಚ್ಚು ಇಂದಿಯಾ ಕೆಂದಾಯವರು ಕೊಡುತ್ತಾ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ದ್ವಾರಯುತು. ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ ವೈದಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಳು. ಕೊಡುತ್ತಾ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಅವಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವವೆಂದು ಕೆಂದಾಯವರು ಹೇಳಿದರು. ಅವನ್ನು ಅವಳು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಬ್ರಿಟಿಷರಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದಳು ಎಂಬ ಕೊಡುವ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಚ್ಚಿ ರಾರವೆಂದು ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳಾ.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ಮೊ. ೨೫
 ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೭೮ ಮಾರ್ಚ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟ. ೧ ಕ್ರಮ

G. Srinivasamurthy

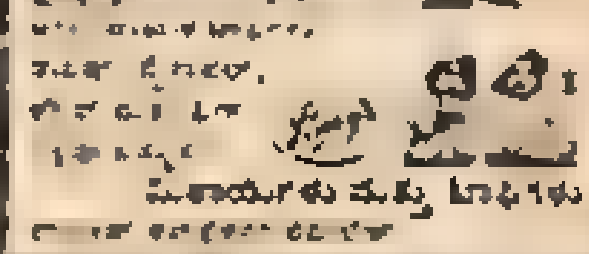
M. Natarajan

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವಿರಲಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಿರಲಾಗಲಿ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಒರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಜನವರಿ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಒರೆಯಬೇಕು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಒರೆಯ ಬಾರದು. ವಿಳಾಸ: ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೬

ನವಂಬರ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ ಸ್ನೇಹ-ಸರಸ
 ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ ಮೂಕ-ಮಮಕೆ

ಕಳುಹಿಸಿದವರ: ಶ್ರೀಮತಿ. ಶಕುಂತಲಾಬ್ಬಾ,
 ಗೌರ್ನಮೆಂಟ್ ಹೈಟರ್ಸ್, ನಂ. ೧೧೫, ದೇವೇ ಚೌಲ್, ಮಂಗಳೂರು, ೬

ಚಾರ್ಲಿ ಶ್ರಾಕ್‌ಜಾಕ್ ನಾಟ್ಯ

"ದೀಪ ಸಿರಿ ದೀಪ ಸಿರಿ ದೀಪ ದೀಪ"

"ಓ ಸ್ವೇತೇಶ್ವರಾ ಉಪ್ಪುಪ್ಪು"

ಈ ಪುಸ್ತಕವು
ಮಾಹಿತ್ಯಯುಕ್ತವಾದ
ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾವ್ಯ
ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ.

ಸಿರಿ ಉಪ್ಪು ಬೆರೆತ ಹಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಾದಂ
ಹಿಟ್ಟು ಪಾಲೆ ಶ್ರಾಕ್‌ಜಾಕ್ ನಾಟಂ

ಚಾರ್ಲಿ

ಶ್ರಾಕ್‌ಜಾಕ್ — ಸಿರಿ ಉಪ್ಪು ರುಚಿಗಳೆರಡೂ ಬೆರೆತಿರುವ ಏಕಮಾತ್ರ ಪುಸ್ತಕ

ದರ್ಶನ ಪ್ರಕಾಶನ
ಮಾನ್ಯರ ಮನವರಿಕೆ

January 1975 ಮಾಯಾಪುರೋಹಿತ

೨೪

[ಹಂಸ ರಥದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಿದ ಜಲವೃಕ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಜಯಶೀಲನೂ ಅವನ ಅನುಚರರೂ ಇದಿರಿಸಿ ಹತ ಮಾಡಿದರು. ಮಾಯಾ ಸರೋವರೇಶ್ವರನೂ, ಬಾಚಕುಮಾರಿ ಕಾಂಚನಮಾಲೆಯೂ ರಥದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಅವರು ಬಿದ್ದ ಆರಣ್ಯದ ಕಡೆಯಿಂದ ಬೆಳಗಿನ ಹೊಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು.]

ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಂಸ ರಥದ ಮೇಲೆ ರಣ ಹದ್ದುಗಳ ದಾಳಿಯಾಗಿ, ರಥವು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ, ಮಾಯಾ ಸರೋವರೇಶ್ವರನೂ, ಕಾಂಚನ ಮಾಲೆಯೂ, ರಥದ ಸಾರಥಿಯೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಒಂದೇ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಬಿದ್ದ ಮಾಯಾ ಸರೋವರೇಶ್ವರನು ವಿಚಿತ್ರವೂ ಭಯಂಕರವೂ ಆದ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದನು. ಅವನೊಂದೂ ದೊಡ್ಡ ಗುಡಾಣದಂಥ ಭಾಂಡೆ ದೊಳಗಿನ ಬಿಸಿ ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ತಾನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಿದ್ದೆನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ತತ್ತರಿಸಿದನು.

ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ, ಅವನು ಬಿದ್ದ ಸ್ಥಳವು ನರ ಭಕ್ಷಕರಾದ ಆಟವಿಕರಿಸುವ ಪ್ರದೇಶ. ಅವರಿಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಎಂಟು ಹತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ತಕ್ಕ ಆಹಾರವೇ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಮೃಗಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಿ ತಿನ್ನೋಣ ವೆಂದರೆ ಯಾವ ಮೃಗಗಳೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಆ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ದೂರ ಪ್ರಾಂತ ದಿಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸುತ್ತಾ ಹುಲಿಗಳ ಗುಂಪೊಂದು ಬಂದಿತ್ತು. ಆ ಹುಲಿಗಳು ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧು ಮೃಗಗಳನ್ನೂ ಹೊಡೆದು ಹಾರಿ ಹಿಡಿದು ತಿಂದು ತೀರಿಸಿಟ್ಟುವು. ಹುಲಿಗಳು ಬೇಟೆ

“ ಚಂದ್ರ ಮಾ ಮು ”

ಯಾಡುವಾಗ ತೋರಿಸುವ ಭಯಂಕರ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಅಂಜಿ, ಉಳಿದ ಮೃಗಗಳೆಲ್ಲ ಗುಡ್ಡಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಗೋ ಓಡಿಹೋದುವು. ಹೀಗಾಗಿ ನರಭಕ್ಷಕ ಜಾತಿಯವರಿಗೆ ಅನೇಕ ದಿನಗಳಿಂದ ಬರಗಾಲ ಬಂದಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

ಆ ನರಭಕ್ಷಕರ ನಾಯಕನ ಹೆಸರು ಹೆಬ್ಬುರಿ ಹೆಗ್ಗ. ಅವನಿಗೆ ಈ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗುಂಪಿನ ಕೆಲವರು ಬೇರಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು ತನ್ನ ಪೂರ್ವಿಕರಿಂದ ತಲೆ ತಲಾಂತರವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಆ ಕಾಡನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದೂ, ಹೋಗುವವರನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದೂ ಮಹಾ ಪಾಪವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ ಗುಂಪು ಒಳಿವಾಗಿಹೋದರೆ ಕರಿಯಾಲದ ಮರದ ಬುಡದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿರುವ ಶಿಥಿಲ ದೇವಾಲಯದ ಕಾಡಮ್ಮ ಮಾತಾಯಿಗೆ ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು

ಬಾರಿ ಕೂಡಾ ನರಮಾಂಸದ ನೈವೇದ್ಯ ನೀಡುವುದು ರಾರು? ನೋಡುವವರಾರು ಆ ಮಾತಾಯಿಯನ್ನು? ಅವಳ ತಾವಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದರೆ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಗುರಿಯೇನಾದೀತು?

ಹೆಬ್ಬುರಿಹೆಗ್ಗನು ತಲೆ ಕೊಡರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, "ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿ, ಈ ಪ್ರಾಂತದವರಾರೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಆ ಮಾತಾಯಿಯೇ ನೀಡಬೇಕು ನಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ?" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಕರಿಯಾಲದ ಮರದ ಕಾಡಮ್ಮನ ಅಲಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಅದು ಯಾವ ತಾತರ ತಾತನ ಕಾವಿಧೋ ಪನೋ ಅವಕ್ಕೆ ಬಾಗಿಲಾಗಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಿಸಿಲು ವಲದಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಯ ಕೂಡಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಳೆಗಾಡಲ್ಲಿ ಮಹಾ ತುಫಾನುಗಳಿಗೆ ತಾಳಾರದೆ ಅರಸ ಮೃಗಗಳೂ ಕೆಲವು ಆಗಾಗ ರಾತ್ರಿರೇಳಿಯಲ್ಲಿ ಅರಸಿರಲಿಕ್ಕೆ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಯಾವಾಗಲೂ ರೊಮ್ಮೆ ಪೂಜೆಯ ಕಾಲಗಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲಿ ಗದ್ದಲ.

ಆ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೆಬ್ಬುರಿಹೆಗ್ಗ ಕಾಡಮ್ಮನ ಶಿಥಿಲ ದೇವಾಲಯದೊಳಗೆ ಹೋಗು ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಗಕ್ಕನೆ ನಿಂತನು ಭಾರಿಯಾದೊಂದು ಹೆಬ್ಬಾವು ಕಾಡಮ್ಮ ಮಾತಾಯಿಯ ಎಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ಒಂದು ತೋಳವನ್ನು ತನ್ನ ಶರೀರದಿಂದ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅದರ ಹೆಬ್ಬು ತಲೆ ತಲೆ ತೋಳದ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅವರದೂ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಬೇವದೊಂದಿಗೆ ಉಳಿದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ತೀವಾಗಿ ಉರುಳಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಎರಡೂ ಸಮ ಬಲವುಳ್ಳವಾಗಿಡುವು.

ಈ ಮಹಾ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆಬ್ಬುರಿಹೆಗ್ಗ, ಪ್ರಯಕಂಪಿತನಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಓಡಿ.

ಕಡಮ್ಬನ ಮುಂದೆ ಅದ್ಭುತವಿದ್ದವರಾದ ಆಕೆಯೇ ತನ್ನ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿರುವಾಗ ತಾನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದು ಅವಳೂ ವಾಯವ್ಯದಿಂದ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಭಯವಾದುದರಿಂದ ನಡೆಗುತ್ತು ನಿಂತ.

ಅವರ ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯ ತಂದಕೊಂಡು, ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಕಡಮ್ಬನ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಅದ್ಭುತವು ನೆಟ್ಟಿಟ್ಟು ನೆಟ್ಟು ಬದಿರು ರಕ್ತಗಾಯಮಾಡಿ ಕೊಂದು ಸವಿಸುವ ಹೊಸಗಿ "ಓಮಾ! ಕಡಮ್ಬಾ! ದೂತಾಯಮ್ಮಾ! ನೀನು ತೊಂದಿಸುವ ಮಹತ್ವದ ವ್ಯವಸ್ಥಾಂತ ನನ್ನ ಮೊದಲು ಮುಂದೆಗೇನು ತಿಳಿಯುತ್ತೆ? ತಿತ್ತು ದಿವ್ಯಳಾದ ನನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಆಹಾರವಿಲ್ಲ. ಹಲಮೊದಲ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಇಂಥಾ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಮನೆಮಾ ಆದ್ದು ಏನು ಸ್ವಲ್ಪವೋ ಬನ್ನಿ?" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

ಅವಳಿಗೆ ಬರುವ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವೋ ಮುಂತೆ ನೀಡಲು ಕೆಲವುಗಳ ಅವೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಡುಬೆಕ್ಕಿಯು ತಲೆತೊರೆಗೆ ಹಾಕಿ, ಕೊಂಪವರ ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುಗುರು ಗುಟ್ಟುವಂತೆ "ಮ್ಯಾಂವ್, ಮ್ಯಾಂವ್" ಎಂದಳು.

"ಹುಗುಂದರೆ? ನೋಗಿಸು ಅರ್ಧವಾಗುತ್ತಿವೆ ತಾಯೀ? ಹೌದೇವು! ಮೂಕಾಯಮ್ಮನ ಭಾಷಾರೀತ ಕೇಳಬೇಕಾದ್ದೇ, ಇಷ್ಟುಗಳಿಗಿರುವ ಅರ್ಥವುಗಳನ್ನು ಆ ಮುದುಕನೇ ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೇಳ ತಕ್ಕವನು!" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹೆಬ್ಬರಿ ಕೆಣ್ಣಿ "ಓಮಾ, ದೂತಾಯಮ್ಮಾ!" ಎಂದು ಮಿಕ್ಕಿಮುಗಿ ಕೂಗಿ ತನ್ನ ಗುಟ್ಟಿನವರುಗಳಿಗೆ ಓಡಿ ತೋಡಿ ಬಂದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ನಾನಕ್ಕು ನೋಡತೊಡಗಿದರು.

ಆ ಕುಸುಮದಲ್ಲಿ ಚಕ್ಕವರೂ ದೊಡ್ಡವರೂ, ಕೆಲವು ಹೆಣ್ಣು ಕೂಡಿದ ನರಪಕ್ಷಿಗಳು. ಅದಕ್ಕಾದ ಮುಷ್ಕ ಚಕ್ಕ ಮೈದಾನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಗುಂಪಾಗಿ

ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಹೊಟ್ಟೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಎತ್ತರೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಹಲವು ಇನ್ನಿತರಕ್ಕೆ ಮುಂದ ಕಾಯಿಗಳನ್ನೋ, ಗಿಡ್ಡಬೇರುಗಳನ್ನೋ ಬೆಳೆದ ಎಲೆ ಚುರುಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೋ, ತಿಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೆಂದು ಕಿರಿಚಾಡುತ್ತ, ಮುಟ್ಟು ಕೂದಲೆರೆಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಹೆಬ್ಬರಿ ಹೆಗ್ಗ ಮೊದಲ ಮೊದಲ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಓಡೋಡಿ ಬಂದು "ಓ ಹೊಂವ್! ಕಡಮ್ಬಾ ಹುಸು ರುಪೆಮಾಡಿದಳೋ! ಎಲ್ಲಿ ತಾಯಮ್ಮನ ಭಾಷಾರಿ? ಅವರ ಅರ್ಥ ಹೇಳಬೇಕು ಬೇಗಬರಬೇಕು!" ಎಂದು ದಿಕ್ಕುಗಳು ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುವಂತೆ ಕೂಗಿದಳು.

ನರಪಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಂದೇವಾರಿ ತಮ್ಮ ನಾಯಕರನ್ನು ನೋಡಲು, ಅವರ ಮಾತಿಗ್ಗೆ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಜುಲಿಗಳ ಗುಟ್ಟುಗಳೂ, ಕಾಡು ಮರಿಯ

ಒಂದು ತೂಕಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನು ಮರದ
ಒಡವೆದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹ.ತು.ಗರು ಓದಿ
ಒಂದು ಹೇಳಿದರು. "ಕರೆವರೆ ನೋಡುವುದೇ
ಇಲ್ಲ" ಎಂತಲೂ ಹೇಳಿದರು.

ಹೆಬ್ಬುಲಿಹೆಗ್ಗ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಹೋಗಿ.
ತಾನು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಅವ
ಮುಂದೆ ಬಹುಕಾಲ ಹೇಳಿ ಬಿಡಬಿಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ
ರಾಗಿತ್ತು. "ಓಹೋಯ್! ಇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇನಿದೆ
ಬೇಗ ಹೇಳಿರಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇನಿದೆ? ಈಗ
ದಪ್ಪ ವ್ಯಾಸಗಳು ಸಿಕ್ಕುವ ಅರ್ಥ ಆ ತೂ
ಕಡಿಸುವುದು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿನ ಕೆಲವು ಹೇಳಿಯಾ
ವೆಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಪೂಜಾರಿ ಅವನ ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ
ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳದೆ, ವ.ತ್ತ ತೂಕಡಿಸುತ್ತ. "ನವ
ಕಾಡಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಪೂಜಾರಿಕನ ಮಾ
ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಕೊವಲಿಲ್ಲಾ ಹಕ್ಕಾಯಿತು
ಇಷ್ಟಾದರೂ ಆ ಕಾಡಮ್ಮ ನೇರಾಗಿ ಏನೂ
ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಗುಡಾರ್ಥವೆನಿಸಿ
ಅರ್ಥವೂಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ತಲೆ ಒಡೆದು ಹೋಗಿ
ತ್ತದೆ. ನನಗೆ ತೋರುವುದೇನವರೆ, ಕಾಡಮ್ಮರ
ಬೇರೆ ಜಾತಿಯವರ ಹಾಗೆಯೇ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಮೂಂ
ಸಿಕ್ಕಿರುವುದು? ಮುಕ್ಕಮೇ. ಮಕ್ಕಳು ಕಾಯಿ
ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಕೇಳುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎನ್ನ
ಹೆಬ್ಬುಲಿಹೆಗ್ಗಾ?" ಎಂದನು.

"ನಾನ್ನವುಮ್—" ಎಂದವನೇ ಹೆಬ್ಬುಲಿಹೆ
ವಕ್ಕಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಕೈಯಿಂದ ಮೊಟ್ಟು ಮೊಟ್ಟ
ಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು, ಒಂದೊಂದು ಆ ಮು
ಪೂಜಾರಿಯ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಹಾಕಿ "ಜಾಕಿ ದೋಷ
ಮಾತು ಹೇಳುವೆಯಾ ಮುನಿಯಾ?" ಎನ್ನವು
ಜಾತಿಯಿಂದ ಇಂಥ ಮಾತು ಬಿಡುವೆಂದರೇನು
ನಮ್ಮ ಜಾಕಿ ಮಾಡುವ ಹೊರತು, ಮತ್ತೆ

ಮಂದೆಯೂ ಕಂಡುಬಂದುವು ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು
ತುಡುಗರು ಇದ್ದವೆತ್ತರಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಕುಳಿಯುತ್ತ
"ಹಗ್ಗವು ದೊರೆ! ಕಾಡಮ್ಮನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂ
ಗಳು, ಹುಡುಗರು ತುಂಬಾ ಸೇರಿವೆಯೇ?" ಎಂದು
ಕೇಳಿದರು. "ನಾನು ಮೊದಲು ಕಿಂತೇನೆ" ಎಂದು
ಅವರೊಳಗೆ ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಹೆಬ್ಬುಲಿಹೆಗ್ಗ ಅವರೊಳಗೆ ಬಿತ್ತರ ಕೊಡದೆ
ಸುತ್ತಲೂ ತುಡುಕಾಡಿ ಪೂಜಾರಿಯನ್ನು ಕಾಣದೆ
ಬೇಸತ್ತು. "ಓಹೋಯ್, ಹೇಗಿರುವೆವೋ!
ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನು? ಇವು ಹೇಳೋದೇನು?
ಮೂರು ಪೂಜಾರಿ ಎಲ್ಲಿ? ಕಾಡಮ್ಮ? ಹತ್ತಿರ
ಅರ್ಥವೇ ಗುಡಾರ್ಥ ಅಲ್ಲ. ತಿಳಿದ ಅರ್ಥ
ಬಿಡಿ. ಹೇಳುವುದು ಪೂಜಾರಿ ಬಿಟ್ಟು ಕರೆಯಿರಿ
ಬೇಗ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಆಗ ಪೂಜಾರಿ ಮೂರವರೊಡನೆ ಮರದ
ಸರಕದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಹುಡುಗನಿಂದ ಮಯ

ಮುಟ್ಟುಕೂಡದಂತೆ ಕುಚ್ಚಿಳಿಗೆ ದೋಸೆ ಹಿಡಿದು
ವಯಾ ?" ಎಂದು ಗಂಜಿಸಿವನು.

ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಪೂಜಾರಿ ಅರ್ಚಿಸಿ ಹಾರಿನಂತೆ
ಕದರಿದ ಬಿಳಿ ತಲೆಗೂದಲು ಹಾರಾಡುವಂತೆ
ಮುಖವನ್ನು ಬರಬರ ಅಡಿಸುತ್ತ "ಓಹೋ !
ಕಾಡಮ್ಮ ! ಎಂದು ದೊಡ್ಡದನಿಯಿಂದ
ಕೂಗಿದನು ಎಲವೆಳಾ ! ಹೆಬ್ಬಲಿಹೆಗ್ಗಾ ! ಈಗ
ಮೇಳು ! ಒಬ್ಬ ಸಂಗತಿ ? ಜಾತಿ ನಾಯಕನಾದ
ಎನ್ನ ಎಟಿಸಿಂದ ಹಸಿವೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ
ಹುರುನೇರಿತು !" ಎಂದು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ
ಕೈಗೆಚ್ಚಿದ ಮರದಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೋತಿ
ಯಂತೆ ಓಲಾಡುತ್ತ ಕೂಗತೊಡಗಿದನು.
ಕಾಡಮ್ಮನ ಆವೇಶ ಬಂದಿತ್ತು ಅವನಲ್ಲಿ.

ಹೆಬ್ಬಲಿಹೆಗ್ಗಾ ಹೊದಂತೆ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು
ಪರಂಪರಾ ಹುಡುಗರು ಪೂಜಾರಿಯ ಕಾಲುಗಳನ್ನು
ಓಡಿಸು ಎಳೆದು ಅವನು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವ
ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸೊಂಟ ಹಿಡಿದು ನೇರಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.
ಹೆಬ್ಬಲಿಹೆಗ್ಗಾ ಕೈಕಟ್ಟಿ ಬೆನ್ನು ಒಗ್ಗಿಸಿ ಭಕ್ತಿ ವಿಧೇಯತೆ
ಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದುಸಾರಿ ತಾನು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ
ನೋಡಿದ ಅದ್ಭುತ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ
ಮೆಂತ್ರದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಈಸಾರಿ ಪೂಜಾರಿ ಅವನು ಹೇಳುವುದನ್ನು
ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೇಳಿ ಮಾತು ಮಾತಿಗೂ ತಲೆ
ಯಾಡಿಸಿ, ಆಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಕಾಶದ
ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ, ಬಾಯಿಯಿಂದ ಏನೇನೋ
ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಪಠಿಸಿ, ಫಕ್ಕನೆ ಒಗ್ಗಿ ಮುಣ್ಣು
ಬಾಚಿಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿದ್ದವರ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ
ಬೀಳುವಂತೆ ಸುತ್ತಲೂ ಬೆಲ್ಲ, "ಓಹೋಯ್ !
ಎಲ್ಲಾ ಬನ್ನಿ. ಮರಗಳಲ್ಲದ ಖಾಲಿ ಜಾಗೆಯಲ್ಲಿ
ಒಲೆತೋಡಿರಿ ! ಉರಿ ಹಾಕಿರಿ ! ಅದರ ಮೇಲೆ
ಎಂಥ ತುಂಬಾ ನೀರು ಕಾಸಿರಿ ! ಕಾಡಮ್ಮಾ

ತಾಯಿಯ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹೆಬ್ಬಾವನ್ನೂ,
ತೋಳವನ್ನೂ, ಕಾಡು ಬೆಕ್ಕನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ
ತನ್ನಿರಿ ! ಆ ಹಂದೆಯೊಳಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ
ಕುದಿಸಿರಿ." ಎಂದನು.

"ಆ ಬೆಕ್ಕು ಇನ್ನೂ ಆ ಕಲ್ಲು ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ
ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಹುಡುಕಿಸಿ
ತರಿಸುತ್ತೇನೆ ಹೆಬ್ಬಾವೂ ತೋಳವೂ ಒಂದನ್ನೊಂದು
ಕೊಂದುಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಈಗಲೇ ತರಿಸುತ್ತೇನೆ"
ಎಂದ ಹೆಬ್ಬಲಿಹೆಗ್ಗಾ.

"ಆ ಬೆಕ್ಕು ಸಿಕ್ಕದೆ ಹೋದರೆ ಅದು ಮ್ಯಾಂವ್
ಎಂದ ಕಲ್ಲನ್ನೇ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ ಅದು ಮುಖ್ಯ.
ಅದನ್ನು ಸಳಸಳ ಕುದಿಯುವ ಹಂದೆ ನೀರಿನೊಳಗೆ
ಹಾಕಲೇಬೇಕು ! ಬೆಕ್ಕು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅದನ್ನೂ ಹಾಕಿರಿ!"
ಎಂದ ಮುದುಕ ಪೂಜಾರಿ.

"ಅದರ ಗುಣಾರ್ಥ ಹೇಳಿಸು ತಾಯೀ ಹೆಬ್ಬಾವು
ತೋಳಕ್ಕೆ ಗಂಟುಹಾಕಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಕನ್ನಿಗೆ ಏಕೆ

ಹೇಳುವವನ ಹಾಗೆ ಸಣ್ಣ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ, "ಸ್ವಲ್ಪ ಕೇಳಿರಿ ಮಹಾ ಪೂಜಾರ್ಥ! ನಿಮ್ಮ ದೇವಮ್ಮ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮೂವರನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕಳಿಸುವಳು" ಎನ್ನಲು, ಪೂಜಾರಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, "ಅವರಲ್ಲಿ?" ಎಂದ.

"ಅವರು ದಾಸಿತ್ವ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಪುತ್ತ್ಯೇಷಿಣ ಇಳಿದ ಹಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನೂ ಕರೆದೊಂಡು ಮೊಗ್ಗಿ ಕೊಡಿದರೆ ಅವರು ಸಿಗುವರು. ಇಲ್ಲೆಷ್ಟೇ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯಾರೆ. ತಡಮಾಡಿದರೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು" ಎಂದು ಹುಸಿಗುಂಡನ್ನು ಹಾಕಿದ ಮಾಯಾಸರೋವರೇಶ್ವರ.

ಆ ಮಾತು ನಿಜವೆಂದೇ ತೋರಿತು ಪೂಜಾರಿಗ. ಅವನು ಕೂಡಲೇ ಸರೋವರೇಶ್ವರನನ್ನು ಹೆಂಡೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆಯಿಸಿ, ಕಾಡಪ್ಪುಸ ಗಿಡಿಗೆ ಮೊಗ್ಗಿದ್ದ ಮಿಟ್ಟಿಲವೆತ್ತಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವನೇ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಯನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮೂವರೊಂದಿಗೆ ಪೇಶ್ವರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ಹೊರಟನು.

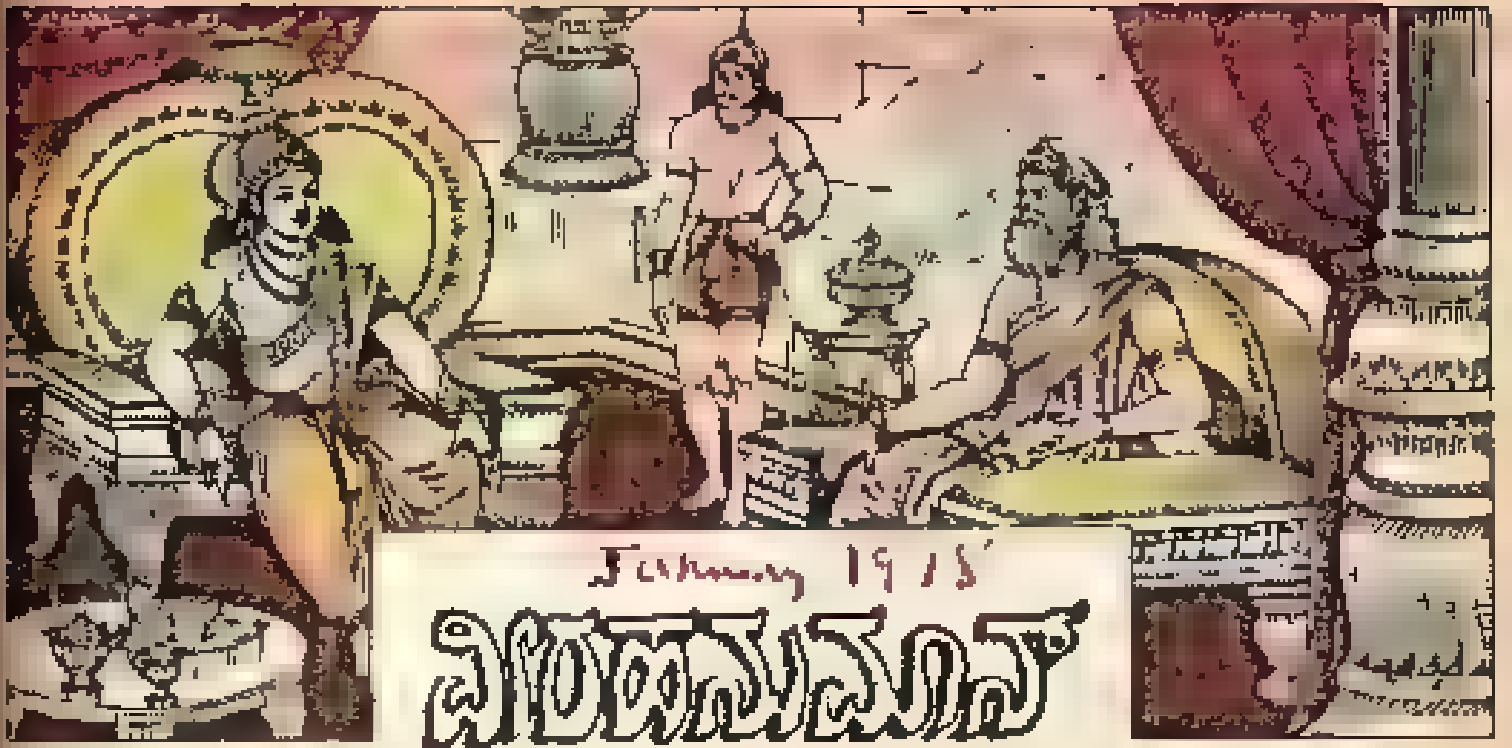
ಅವರು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಯಾಕಾಲದ ವರೆಗೂ ಕಿರಗಿದರು ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಡುಕಿರಿದ. ಆಗ ಮಾಯಾಸರೋವೇಶ್ವರನಿಗೆ ಹಂಸರವ

ಸಾರಧಿಯ ಹಾಸಿಕೊಂಡು ಎಂದೂ ಕಡೆ ಬಿದ್ದಿರ. ವುದ ಕಾದೊತ್ತು ಆತರದಿಂದ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಹೂ ಅಡ್ಡು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸಾರಧಿ ಈ ಮರ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿರುವನೇನೋ ಎಂದೊಂಡು ತ ಯೆತ್ತಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೀರಿದನು. ಮರದಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಾಣರಿಸ್ತೆ ಆಪ್ತರ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಗಬೇ ಹಾರಿದುದ ತ ಹಂಸರವನನ್ನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನೋಡಿಸು. ಆಶೆಯ ಕುಡಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿತು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಶಬ್ದ ಕೇಳುವಂತೊಡಗಿತು. ಈ ಪ್ರಾಣದಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ ಹೊಗೆಯೆ ಮೆಂಡಲವನ ಗುರುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧನ. ಮಹದ ಕೇತುಗಳು ನರಭಕ್ಷಕರಿರುವ ಈ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರು.

ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ತನ್ನ ಭೃಹತ್ ವಾಹನವಾದ ಸರೋವರವನ್ನು ತಪ್ಪಿ ತಪ್ಪಿ ಕೆರಳಿಸುತ್ತ, "ಜೈ ಮಹಾಕಾಳಾ!" ಎಂದು ಕರ್ಕಶವಾಗಿ ಕೂಗಿದ ಕೇಳಿ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮಾಯಾಸರೋವರೇಶ್ವರನೂ, ಅವನೊಂದಿಗಿರುವ ನರಭಕ್ಷಕ ಜಾಯವರೂ ತುಂಬಾ ಹೆವರಿ ನಡುಗಲು ತೊಡಗಿದರು. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

February 1915 ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಮಾನ

ರಾಮನು ಅಯೋಧ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿ ವೈಭವದಿಂದ
ಹಬ್ಬಾಭಿಷಿಕ್ತನಾದ ಅನಂತರ ರಾಜ್ಯಬಾಲಸಯ
ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಇಡ
ತೊಡಗಿದನು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿವರಗಳನ್ನೂ
ಆಯಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯ
ತೊಡಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡು
ತ್ತಿದ್ದನು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಧನಾಗಾರವು ತುಂಬಾ
ಒಡವಾಗಿರುವ ವಿಷಯ ಬಯಲಾಯಿತು.

ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ರಾಮನು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿ
ಯಾದ ಸುಮಂತನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ "ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ
ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾದ ಅನೇಕ ಕಾರ್ಯ
ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾಗಿ
ನೆರವೇರಲು ತುಂಬಾ ಧನವು ಬೇಕಾಗಿದೆ. ರಾಜ
ಘಂಡಾರವಕ್ಕೆ ನೋಡಿದರೆ ಧನವು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವೇ
ಇದೆ. ಹೀಗೆಕಾಯಿತೋ? ಅದನ್ನು ತುಂಬಿಸುವ
ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದನು.
ಈಗ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು

ತಾವು ಕಟ್ಟಬೇಕಾದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕ್ಕೆ
ಖಜಾನೆ ಹೀಗಿದೆ" ಎಂದನು ಸುಮಂತ.

"ಹಾಗೇಕಾಯಿತು? ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ವ.ಳಿವಿಳಿದ
ಬರಗಾಲ ಒಂದು, ಪ್ರಜೆಗಳು ಒಹಳ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ
ಪದ್ಧಿರಬೇಕೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ" ಎಂದು ರಾಮನು
ಅನುತಾಪದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಸುಮಂತನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಏನೋ ಸಂದೇಹ
ದಿಂದ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, "ಅಂತಹದೇನೂ ಒರಲಿಕ್ಕೆ
ವ್ಯರ್ಥ. ದೇಶವು ಸಸ್ಯಶ್ಯಾಮಲವಾಗಿ ಬೆನ್ನಾಗಿಯೇ
ಇದ್ದಿತು. ಪ್ರಜೆಗಳೇ ಒದಲಾಯಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು.
ಘೋರವಾದ ವರ್ಷಗಳು ಕೂಗಿ ಕಟ್ಟದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು.
ವೈತರೂ ಕಷ್ಟ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸದ್ವಿವರಿಸಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಯು
ವಂತರು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ವಿಶ್ವಯು ಮತರಾದರು. ಒಹ
ಜನರು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಒದವರಾದರು. ಇದು
ಪರಿಸ್ಥಿತಿ" ಎಂದನು "ಹಾಗೇಕಾಯಿತು? ಭರತನು
ನಿಮಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ?" ಎಂದು ರಾಮನು ತುಸು
ಕೋಪದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ಪ್ರಭುವೇ, ಭರತನು ರಾಜ್ಯವಾಲನೆಯ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ದಾವರೂ ಉಂಟೆ” ಎನ್ನೇನೆ ನೆನೆದು, ಸ್ವಲ್ಪ ಪಾದುಕೆಗಳನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುತ್ತ, ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದುಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ ದರಾಜು ಒತೆಯನ್ನು ಅಧಾರವೂಡಿಕೊಂಡು, ಅವನ ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ನಾಮವನ್ನು ಕೀರ್ತನೆಮಾಡಿ, ಅನೇಕರು ಧರವನ್ನು ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಮೊದಲು ನಾವು ಯಾವರೂ ದೇಶ ಪರಿಪಾಲಿಸಲು ವಿಷಯ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ತೆರಿಗೆ ಕಟ್ಟದಿರುವ ಪ್ರಜೆಗಳೆ ಹೊಸ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಎಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮನ್ನೂ ಶ್ರೀರಾಮನ ಶ್ರೀತಿಯ ಪೌರರೇ ಆಗಿರಬೇಕೆ” ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಬಿಡುವನು. ನಾನು ಕೂಡಾ ಪ್ರಭುವಿನ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಬಳಪಡಬೇಕಾದವನು ತಾನೆ” ಎಂದು ಸುಮಂತ.

ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಎನೆಂಬುದು ರಾಮನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಯಾಯಿತು. “ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಾನು

ಮಾತ್ರ, ಹೇಗೆ ರಾಜ್ಯವಾಲನೆ ಮಾಡಲಿ” ಗಳೆ ಆಗತ್ಯವಾದ ಸಮಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲಿ” ಪ್ರಜೆಗಳ ಮನಸ್ಸು ನೋವಾಗ ಹೇಗೆ ಧನಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಲಿ?” ಎಂದುಕೊಂಡು ಸಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬಂದನು.

ಅಣ್ಣ ರಾಮನ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸುಮಂತನ ಮುಖ ನೋಡಿ ಏನಾಯಿತೋ ಅವನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದನು. ಸುಮಂತನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಧನ್ಯಗಾರದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಅಗ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಿ, “ಹಾಗಾದರೆ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಒಂದು ಕೆಲಸಮಾಡಿ. ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ತೆರಿಗೆ ಸೇವಕಾದವರೆಲ್ಲಾ ತರಾ ಒಂದೊಂದು ಕುಂಬ ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಂಗಾರವನ್ನು ತಂದಕೊಟ್ಟು ಸಾಕು. ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ವದ್ಧತೆಯಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಹಾನಿಯೂ ಆಗದೆಂದು ನಾನು ಉತ್ತರವಾದಿಯಾಗಿರುತ್ತೇನೆ ಎಂದನು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ರಾಮನ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ. ಆ ದಿನವೂ ಕೋಸಲ ದೇಶದೊಳಗಿರುವಾ ರಂಗ ಸಾರಲಾಯಿತು.

ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತೆರಿಗೆ ಕಟ್ಟದಿದ್ದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಒಂದಲ್ಲ ಎಂಟು ಹತ್ತು ಕುಂಬಗಳ ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಎಂದು ಅವರೆಲ್ಲ ತುಂಬ ಸಂತೋಷವನ್ನೇ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಕೇಳಿದರೆ ಅನೇಕ ತಲೆದುಮ್ಮೆ ಮೊದಲ ಬಂಗಾರವನ್ನಾದರೂ ಕೊಡಲು ಬಿಟ್ಟರಾಗಿರುತ್ತಾರೆಯೋ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ಅದೇ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮನಸ್ಸು ನೋವಾದರೆ ಮಾತ್ರ ರಾಮನು ಸುಮ್ಮನಿರುವುದು ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಜೆಗಳ ಒಂದೇ ಮೇಯ ಮನಸ್ಸಿನವರೆಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಅದಕ್ಕೆ

ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಹನುಮಂತನನ್ನು ಕರೆದು, “ನೀನು ಪ್ರಜೆಗಳ ನಡುವೆ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ತಿರುಗಿ, ಈ ಡಂಗುರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಅಸಂಖ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಬಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಹನುಮಂತನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಿಂದ ಜನರ ನಡುವೆ ಸುತ್ತಾಡಿ, ಅವರು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿ, ತಿರುಗಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ, “ಕುಂಬಳಕಾಯಮ್ಮ ಬಂಗಾರ ಕೊಡಲು ಯಾವಿಗೂ ಕಷ್ಟವೆಂದು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ‘ಇಷ್ಟೇನಾ, ರಾಮನು ಪರಮ ಸಾಧು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ’ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ‘ಇಷ್ಟು ವರ್ಷದ ಬಾಕಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಕೀಳಬೇಕಿತ್ತು, ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದು’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಒಂದೇ ಕುಂಬಳಕಾಯಮ್ಮ ಬಂಗಾರವೆಂದು ಕೇಳಿ ಪರಮ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ” ಎಂದರು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಒಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದಿತು. ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಾದರೂ ನೀತಿಮಂತರು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹವರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಬಾರದು. ಒಂದು ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ಶಕ್ತಿಯವರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಅವರು ನೊಂದಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಕಾರ್ಯ ಕೈಗೊಡಬೇಕು.

ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಏನು ಪರಿಹಾರವೆಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಏನೋ ಒಂದು ಉಪಾಯ ತೋರಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಹನುಮಂತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಧರ್ಮದೇವತೆಯ ಅಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಮೇಲೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಣನೂ, ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರೂಪದಿಂದ ಹನುಮಂತನೂ ಸಣ್ಣ ಸ್ವರದಿಂದ ಯಾಕಾದಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಆ

ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಕತ್ತಲೆಯೂ ಆಯಿತು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ರಾಜ್ಯವನದ ಪ್ರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೇತಾಡಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದರು. ಅದರ ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುಂಬಳಕಾಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಪ್ರಜೆಗಳು ಬಂಗಾರವನ್ನು ಮೂಟೆಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಮುಂದಾಗಿ ತಾನು ತಂದ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಎರಡನೇ ತಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಕುಂಬಳಕಾಯ ಇರುವ ತಟ್ಟೆ ಮೇಲೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, ತಲೆ ತುರಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಿಡುಹೋಗಿ, ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಾರದ ಮೂಟೆಯೊಂದಿಗೆ ತಿರುಗಿಬಂದು, ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎರಡನೇ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ ತೂಕ ಸರಿಹೋಯಿತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಬೇಗಬೇಗನೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ

ನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎತ್ತುವು ಬಂಗಾರವನ್ನು ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ತಂದು ಸಿದ್ಧರಾದರು.

ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಭಯಪಡುತ್ತಾ, ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಬಂಗಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅಪರಾಧಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ಬಂಗಾರದಿಂದ ತಕ್ಕಡಿ ಎದ್ದು ಬರುವುದನ್ನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಮುಳ್ಳಾದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಸರಿತೂಕ ತೋರಿಸಿತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಒಬ್ಬಳ ವಿಚಿತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ರಾಮನ ತಕ್ಕಡಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಮಹಿಮೆಯಿರಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಮೀಗೆ ಎತ್ತ ಕೆಲವರು ತಕ್ಕಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಸುರಿದ ತರುವಾಯ ಕೆಲವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬಂಗಾರವನ್ನೂ ಕೆಲವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಬಂಗಾರವನ್ನೂ ತೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದು ನ್ಯಾಯವೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿತು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಬಂಗಾರವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದವರು. ಇದರಿಂದಾಗಿ

ಯಾರು ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕೊಂಡು ಆ ತಕ್ಕಡಿ ಭಾರ ತೂಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮೆಚ್ಚಿದರೇ ಹೊರತು, ಮಹಾರಾಜನ ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ಭಾವಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಾವು ಕಟ್ಟಬೇಕಾದ ಕಟ್ಟಿದರು. ಕೆಲವರು ತಕ್ಕಡಿ ಬಂಗಾರವನ್ನು

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ತಕ್ಕಡಿ ತೂಗಿದುದನ್ನು ರಾಮನು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಅವನು ರಾಮನನ್ನು ಮಂತ್ರಿ ಸಮಂತನನ್ನೂ ತನ್ನ ರಾಮನಿಂದ ಕರೆಸಿದನು. ಅವರ ಮಹನೀಯತೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಿಂದ ಮಂಡಿಸಿದಾಗ ಪ್ರಸಾದಿಸಿದನು.

ರಾಮನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅವನು ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ! ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಭಾರ ಎಷ್ಟು ತೂಗುತ್ತದೆ? ಅದು ಮೇಲೆಗಲಿ ಬಂದ ಸರಿತೂಕವಾಗಿ ತೂಗುತ್ತದೆ? ಅದನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯ ಭಾರವನ್ನು ತೂಗಿಸಿದೆ. ತಕ್ಕಡಿ, ನನ್ನನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಲಿ" ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೋಸವನ್ನಾಡಿದ್ದೀರಿ! ನಿಜತಾನೇ?" ಎಂದು ಗದರಿಸಿ ಕೇಳಿದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಕೈ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, "ಇದರ ಯಾವ ಮೋಸವೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಧರ್ಮದಂತೆ. ಅದೇ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಸತ್ಯವೆಂದು ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹನುಮಂತನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಶ್ರವಣವಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ತಕ್ಕಡಿಯ ನಡುವಿನ ದಂಡವನ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹನುಮಂತನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಿಂದ ನಿಂತಿದ್ದ. ಧರ್ಮದೇವತೆ ಆತನಿಗೆ ಮಾತು ಕಾಣುವಂತೆ ನಿಂತು. ಯಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬಂಗಾರಕ್ಕೆ ಸರಿತೂಕ ತೋರಿಸುವೆ? ಮಗ ಕೈಕಟ್ಟಿ ಮೊಳುಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸೂಚನೆಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಹನುಮಂತನು ತಕ್ಕಡಿಯನ್ನು ಏರಿದಿಂದ ಒ

ಹದಿನೆಂಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಧರ್ಮದೇವತೆಯ ನಿರ್ದೇಶನ
ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಗೊತ್ತಾಗುವಂತಿದ್ದಿತು.
ಈಗೂ ಹನುಮಂತನೂ ಧರ್ಮದೇವತೆಯ
ಅಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆಕೆಯ ಸಹಾಯವನ್ನು
ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆವು. ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ
ಧರ್ಮ ತಪ್ಪದೆ ತೆರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದವರು ಕೆಲವೇ ಮಂದಿ
ಗೊರುತ್ತಾರೆ. ತೆರಿಗೆ ಪಟ್ಟಿದವರು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ
ಇದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾಗಿ ಬರಬೇಕಾಗಿದ್ದ
ತೆರಿಗೆಯೆಲ್ಲವೂ ಒಂದಾಗಿಟ್ಟಿತು. ಇದೆಲ್ಲಾ ನ್ಯಾಯ
ವಾಗಿ ಯಾರ ಮನಸ್ಸೂ ನೋವಾಗದೆ ಧರ್ಮ
ಸಮ್ಮತವಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೂ
ಹನುಮಂತನೂ ಬಹಳ ಶ್ರಮಪಟ್ಟೆವು" ಎಂದನು.

"ಹೌದು ಹೌದು ! ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮಾತು ನಿಜ !" ಎಂದ
ಧರ್ಮದೇವತೆಯ ಅಶರೀರವಾಣಿಯೂ
ಕೇಳಿತು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಹನುಮಂತನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ
ರೂಪದಿಂದ ನಿಜರೂಪ ಧರಿಸಿ ರಾಮನಿಗೆ
ವೀರಾಸನಮಾಡಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ರಾಮನು
ಹನುಮಂತನನ್ನು ಬಾಯ್ತೆರೆದಾಡು ಪ್ರಶಂಸೆ
ಮಾಡಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಸುಖ ಸೌಕರ್ಯಗಳ
ವಿವರಣೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬಹುಬೇಗವೇ ನಡೆಯಿತು.
ಆ ಸುಖಧರ್ಮವಾಗಿ ಒಂದುದಿನ ರಾಮನು ಪುರಜನ
ರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ಟಿಕ್ಕಾ ಕೂಟವನ್ನು ವಿವರಣೆ
ಸಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಧನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು
ತರುವುದರಲ್ಲಿ, ಚಪ್ಪರ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ, ಮೆಂಟಪ
ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ ಹನುಮಂತನೇ ಮುಂದಿದ್ದು, ಒಂದು
ಕ್ಷಣ ಕೂಡಾ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಕೆಲಸಮಾಡ
ತೊಡಗಿದನು.

ಸೀತೆ ಹನುಮಂತನು ಪಡುವ ಶ್ರಮವನ್ನು
ಗಮನಿಸಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಹನುಮಂತನ ಮೇಲೆ
ತುಂಬ ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಲಂಕೆಯಲ್ಲಿ ತಾನಿರು

ವುದನ್ನು ಮೊದಲು ತಿಳಿದು ರಾಮನಿಗೆ ತಿಳಿದವನು
ಅವನು. ಅಂತಲೇ ಅವಳು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ
ಗೊಂಡು ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು. "ಅಪ್ಪಾ, ಹನುಮಾ !
ಬೆಳಗ್ಗಿನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ. ಊಟದ ವೇಳೆಯಾಗುತ್ತಾ
ಇದೆ. ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಯಾವುದರ ಕೊರತೆಯೂ
ಆಗದಂತೆ ನೋಡಬೇಕಾದವನು ನೀನು. ಅದುದರಿಂದ
ಮೊದಲು ನೀನು ಉಂಡುಬಿಡುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ.
ನಾನೇ ಬಡಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು.

ಹನುಮಂತನು ಸರಿಯೆಂದು ಸೀತೆಯ ಹಿಂದೆಯೇ
ಅಡಿಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದನು. ಸೀತೆ ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ
ಎಲೆ ಹಾಕಿ ಬಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಬಡಿಸಿದ
ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮರುಕ್ಷಣ ಹನುಮಂತನು
ತಿಂದುಬಿಡಲು ತೊಡಗಿದನು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು
ನಡೆಯಲು, ಸಾವಿರ ಜನರಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಅನ್ನ,
ಸಾರು, ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಗಂಗಳ

ಗಲೆಲ್ಲವೂ ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಹೋದುವು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಸೀತೆ ಅತ್ಯರ್ಥಪಡುತ್ತ ಓಡುತ್ತಾ ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ. ಹನುಮಂತನ ಊಟದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

ರಾಮನು ನಗುತ್ತ, "ಹನುಮಂತನು ಯಾರೆಂದು ಕೊಂಡೆ ? ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಪರಮಶಿವನೇ ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಸೇವಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಹೇಗೆ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುವೆಯೋ ವಾನರಿಯೆ, ಎಲ್ಲಾ ಏನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೇ ಸೇರಿದ್ದು. ನಾನೇನೂ ಮಾಡು ವಂತಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಸೀತೆ ಅಡಿಗೆ ರಾಲಿಗೆ ತಿರುಗಿಬಂದು ಹನುಮಂತನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ಹನುಮಂತನು ಇನ್ನೂ ಎಲೆಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಸೀತೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ "ಪರಮೇಶ್ವರಾ ! ನೀನು ಯಾರೆಯಿಂದನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆನು. ಇಚ್ಛರಲ್ಲಿ ಏನ್ನ ಹಸಿವಿಗೆ ಸ್ತಸ್ತಿ

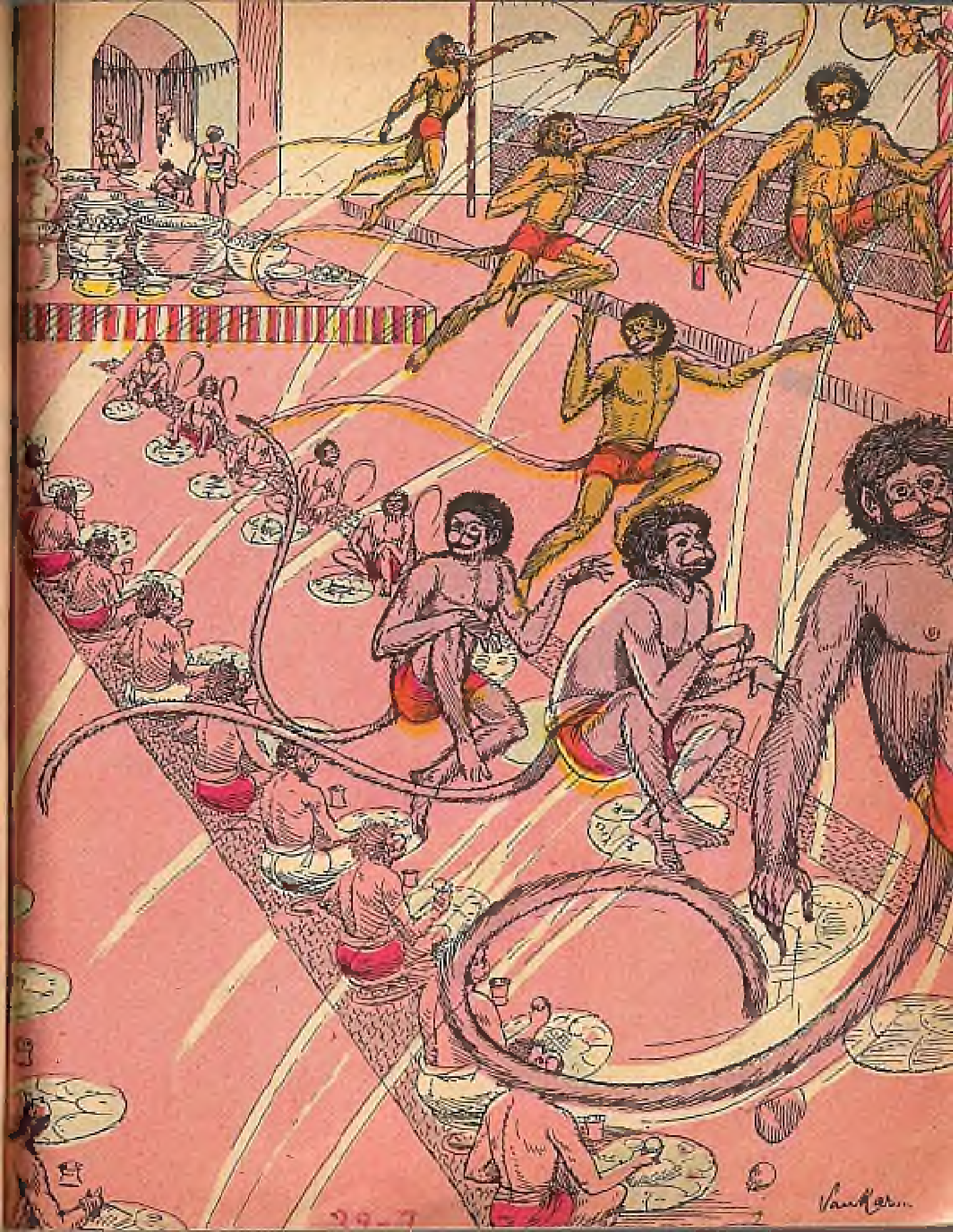
ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತೃಪ್ತನಾಗದೆ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ಮರ್ಯಾದೆ 'ಉಳಿಯದು ಸ್ವಾಮಿ !' ಎಂದು ಕೊಂಡು ಶಿವ ಪಂಚಾಕ್ಷರೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಮೂರುಸಾರಿ ಜಪಿಸಿದಳು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹನುಮಂತನು ಸಂಪೃಕ್ತಿಯಿಂದ ತೇಗಿದನು. ಸೀತೆ ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಂದು, "ಏನಪ್ಪಾ, ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಡಿಸಬೇ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ಬೇಡಮ್ಮಾ ಬೇಡ, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿ ಹೋಯಿತು. ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಂಡರೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುತ್ತದಮ್ಮ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹನುಮಂತನು ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಹೋದನು.

ಅಮೇಲೆ ಸೀತೆ ಅನ್ನ ಪೂರ್ಣಾದೇವಿಯನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದಳು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಅಡಿಗೆಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳೆಲ್ಲ ಗಂಗಳಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡುವು. ಅಮೇಲೆ ಪುರಜನರಿಗೂ ವಾನರರಿಗೂ ಔತಣದ ಊಟ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ವಾನರರ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಡುಗ ವಾನರನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಎಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮದುವಾದ ಕಲ್ಲುಬೇ ಕಾಯಿಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಸಿ ಚಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಬೆರಳಿನಿಂದ ಒತ್ತಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಲ್ಲುಬೇ ಬೀಜ ತುರ್ರನೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು.

ಹುಡುಗವಾನರ "ಅರೇ ! ನಿನಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಾರಲು ಗೊತ್ತೆಂದುಕೊಂಡಿಯಾ ? ನೋಡು ನನ್ನ ಪ್ರಕಾಶ !" ಎನ್ನುತ್ತ ಎದ್ದು ಮೇಲೆ ಹಾರಿದನು. ಅವನು ಹಾರಿದ್ದು ನೋಡಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಾನರನು ಅವನು ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಹಾರಿದ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವಾನರ ಇನ್ನೂ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ವಾನರ ಸಮೂಹವೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಮಿಂಚಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಾರ ತೊಡಗಿದರು. ಅಂಗದನೂ, ನೀಲನೂ, ಸುಗ್ರೀವನೂ ಕೂಡಾ ಹಾರಿದರು. ಹನುಮಂತನು ಮಾತ್ರ ಹೀಗೆ

Vandana

ಹಾರಜೇಕೆಂಬುದು ರಾಮನ ಅಚ್ಚಯೇನೋ ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾಂಭವಪ್ರಾಯವಾಗಿ ಕಪ್ಪೆಯಂತ ಒಂದು ಕುಪ್ಪಳಿಕೆ ಹಾಕಿ ನಿಂತನು.

ಹೀಗೆ ಹಾರಾಡುವ ವಾನರರ ಕೋರಾಹಲವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹನುಮಂತ ನೊಂದಿಗೆ, "ಎಲ್ಲಿರೂ ಅಪ್ಪಪ್ಪತ್ತರ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಿದರೆ ನೀನುಮಾತ್ರ ಸಣ್ಣ ಕುಪ್ಪಳಿಕೆ ಹಾಕಿ ಸುಮ್ಮನಿರುವೆಯೇಕೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ವೀರರ ಮುಂದೆ ನಾನು ಎಷ್ಟರವನು ?" ಎಂದ ಹನುಮಂತ ವಿನಯದಿಂದ.

ಆಗ ಜಾಂಬವಂತನು ಮುಂದೆ ಬಂದು, "ರಾಮಾ, ಈ ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರೆ ಹೊರತು ಇವನಿಗಿರುವ ಶಕ್ತಿ,ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ." ಎಂದನು.

ರಾಮನು ಒಂದು ಬಿಳಿಯ ತಾಮರೆಯನ್ನು ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ, "ಹನುಮಾನ್, ನಮ್ಮ ವಂಶಕರ್ತನಾದ ಸೂರ್ಯಭಗವಾನನಿಗೆ ಈ ಬಿಳಿಯ ತಾಮರೆಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಶಕ್ತನಾದವನು ನೀನೊಬ್ಬನೇ !" ಎಂದನು.

"ರಾಮಾಜ್ಞೆ !" ಎಂದು ಹನುಮಂತನು ಆ ಬಿಳಿದಾಮರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಮ್ಮೆಗೆ

ಆಕಾಶದ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಹೋಗಿ ಸೂರ್ಯನ ರಥವನ್ನು ಹಿಡಿದು, "ಗುರುದೇವಾ ! ರಾಮನು ಇದನ್ನು ನಿನಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಲು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಸ್ವೀಕರಿಸು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೂವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಸೂರ್ಯನು ಹನುಮಂತನನ್ನು "ಚಿರಂಜೀವಿಯಾಗಿರು !" ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಶ್ವೇತಪದ್ಮವನ್ನು ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಇದನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ ಕೊಡು. ಇದರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ರಾಮನ ಪರಿಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶವು ಸುಖಿಕ್ಷವಾಗಿರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಶ್ವೇತಪದ್ಮವು ಬಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಇರುವಲ್ಲಿ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಶುಕಾ ಧರ್ಮಗಳು ಕ್ರಮ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಸೂರ್ಯ ಪದ್ಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹನುಮಂತನು ಸೂರ್ಯನಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದು ರಾಮನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ರಾಮನು ಅತ್ಯಾನಂದದಿಂದ ಹನುಮಂತನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡನು. - ಹನುಮಂತನು ಸೀತಾ-ರಾಮರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮಮಾಡಲು, "ಅಪ್ಪಾ, ಹನುಮಾ ! ನೀನು ಚಿರಂಜೀವಿಯಾಗಿರು !" ಎಂದು ಸೀತೆ ಅತ್ಯಂತ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಪರಸಿದಳು.

